

Št. 101

**OKTOBER
2014**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

Številka prodajalca:

KRALJI TULICE

Odgovorna in izvršna urednica:

Mirjam Gostinčar

Tehnični urednik:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Jean Nikolić

Sodelavci uredništva:

Ana Breznik, Tomaž Golob, Tomislav Gruden - GTS, Gregor B. Hann,

Jakob Harisch, Jurij Kunaver, Peter Kvac, Barbara Jozelj, Žiga Novak

Oblikovanje:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Janne Karlsson, Nik Knez - posthumno, Janez Kompare, Laura Ličer,

Damjan Majkić, Lea Artist Mihalič, Severa, Tjaša Žurga Žabkar

Fotografiji na ovitku:

Nada Žgank

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: info@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 306

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosim kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov
ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Mestna občina
Ljubljana

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA ZDRAVJE

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA DELO, DRUŽINO,
SOCIALNE ZADEVE IN ENAKE MOŽNOSTI

Uvodnik:

ALI BO KDAJ DRUGAČE!?

foto: osebni arhiv

Mesec oktober je kot sinonim novega zagona, september pred njim je namreč prehodni čas, ko se na nek način poslovimo od poletja. Tega letos skorajda ni bilo, morda bo pa zdaj kaj drugače?

Pri nas smo še vsi nekako evforični, predvsem ponosni, da smo dočakali izdajo stote številke revije Kralji ulice, za kar bi se rada zahvalila vsakemu posameznemu avtorju, ki je v devetih letih doprinesel k njeni rasti in prepoznavnosti. Zahvala gre v enaki meri vsem Vam, bralcem, ki ste nas spodbujali in nam pomagali po svojih najboljših močeh. HVALA! Zdaj pa nazaj k oktobru; če se nekoliko ozrem v zgodovino, potem lahko rečem, da je bil to mesec sprememb. Začenši že s 16-im stoletjem, ko se je med Slovenci pojavila reformacija. Da bi lahko razumeli in si predstavljali njen vpliv pri nas, je treba poznati takratne socialne in kulturne razmere. Odločila sem se, da jih ne bom posebej opisovala, ker so tako zelo podobne današnjim, da je prav neverjetno, kako zelo drži rek: »Zgodovina se ponavlja!« Da pa ne bo pomote, za stanje, kakršno vlada, ne krivim Cerkve ali vere. Vsak prisega na svojo, morda pa sploh ne. Razlika je le v tem, da imamo danes možnost izbire, ostalo pa ostaja nespremenjeno. Ponovno smo namreč podložniki brez pravic, srednjega sloja tako rekoč ni več, obstajajo samo še bogati in bogatejši. Višajo nam davke, ki se jim sami izogibajo, izogibajo se tudi zaporu, če pa jim to slučajno ne uspe, lahko še vedno opravljajo delo poslanca in odločajo o naši usodi. Sami se lahko prijaviijo za svojo službo in potem tudi glasujejo o tej, ki bo v petih letih zagotovo močno doprinesla k njihovu bančnemu računu. V parlamentu, hramu pravice (ki, vsaj zame, to ni), se trudijo predvsem za to, kdo bo komu enkratneje zabrusil, in potem se jim zdi, kot bi zabili veličasten gol. Da pa bi namesto tega govorili o razvoju gospodarstva in naredili kaj pametnega, tega pač ni moč pričakovati ... Če pa se vrnem v leto 1525, bi lahko rekla, da so podložniki takrat imeli vsaj zemljo, ki so jo obdelovali, mi nimamo niti tega. Nimamo ne zemlje ne tovarn! Imamo sicer banke, imamo Evropsko unijo, nimamo pa pravih priimkov in na žalost nimamo Trubarja, ki bi to bitko bil za nas.

Prave bitke v resnici ne bije en človek. Nas je sicer veliko, vendar smo tiho, namesto da bi se kaj naučili iz zgodovine, ki nas neprestano opominja, da se ponavlja. Na ta način nam tudi kaže pot naprej. Ker pa nekaterim ustreza, da se vrtimo v krogu, se nam prava pot vedno znova izmika.

31. oktobra praznujemo dan reformacije, morda pa bi na ta dan zastavili drugače!

Nina Stepanovič

foto: Aleksander Petric

Kazalo:

- 2 **UVODNIK**
- 3 **TO SEM JAZ**
- 4 **STREHA NAD GLAVO**
- 7 **KRIŽARJEVA KOLUMNA**
- 8 **ZGODBA O ...**
- 9 **TATU ZGODBA**
- 10 **GREVA NA SPREHOD ALI KRALJEVI POTI**
- 12 **NEKAJ CESTNIH**
- 13 **ANEKDOTE IZ PRODAJE**
- 14 **DOGODKI**
- 16 **ZGODBE O KOLESIH**
- 17 **SOL IN KOPER**
- 18 **DODATKI IZ STOTKE**
- 20 **GOSTUJOČI KOLUMNIST**
- 21 **KRALJICA IN KRALJICA**
- 22 **KRALJEVI RECENZOR**
- 24 **IZZA REŠETK**
- 25 **EHO IZ TOTEGA KONCA**
- 26 **PODPIRAM**
- 28 **BREZPLAČNE PRIREDITVE**
- 29 **OGLASNA DESKA**
- 30 **RAZVEDRILO**

To sem jaz:

ANITA

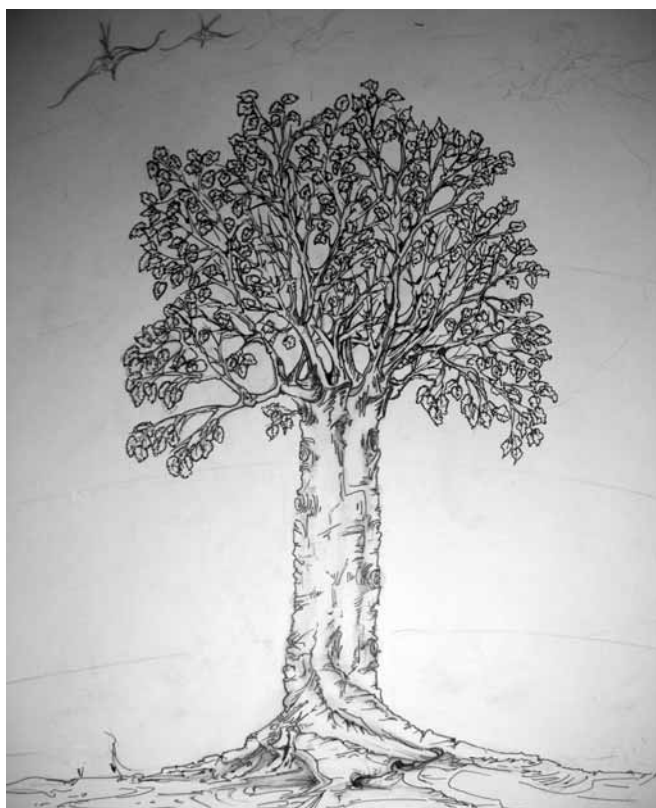

foto: osebni arhiv

Sem Anita Mavec, po rodu z Gorenjske. Poročila sem se v Ljubljano, vendar sva po 15 letih skupnega življenja odšla vsak po svoji poti. Zaradi nasilnega moža sem se namreč s hčerko umaknila. V bistvu sva tako rekoč zbežali od doma. V tistem času sem še imela službo in zato bila prepričana, da nama bo na nek način vendarle uspelo. Preselili sva se v najemniško stanovanje, kjer sva imeli mir in to je bilo največ vredno. Potem pa sem čisto nepričakovano ostala brez službe in s tem nisem bila več v stanju poravnati račune. S hčerko sva se zato znašli na cesti. Prišlo je torej do stanja, na katerega prej nisem nikoli niti pomislila, kaj šele nanj zares računala. Znašla sem se v paniki. Sprva sva nekaj časa bivali v baraki, potem pa obe začeli prodajati Kralje ulice in se z izkupičkom od prodaje za silo preživljali. Preko nastanitvene podpore sva letos maja dobili stanovanje, ki si ga deliva še z nekaterimi uporabniki. Po vseh izkušnjah, ki so me doletele v življenju, še zlasti tistih, ki so me skoraj že dotokle, naposled vendarle čutim srečo. Največ mi pomeni hčerka, s katero se dobro razumeva in si zato želiva, da bi tako ostalo vse življenje.

NAJVEČ MI POMENI HČERKA, S KTERO SE DOBRO RAZUMEVA IN SI ZATO ŽELIVA, DA BI TAKO OSTALO VSE ŽIVLJENJE.

03
KRALJI
ULICE

Sandi Lipnik

STREHA NAD GLAVO

04
KRALJI
ULICE

Crisis, ena od največjih britanskih nevladnih organizacij na področju brezdomstva, je pred kratkim objavila zaključno poročilo sledilne (longitudinalne) raziskave nastanitvenih učinkov in počutja ljudi, ki so jim lokalne oblasti ali nevladne organizacije po obdobju brezdomstva poiskale nastanitev v najetih zasebnih stanovanjih ali sobah. Tako nastanjanje v (tržno) najetih stanovanjih je vedno pogostejši način, kako lokalne oblasti poskušajo rešiti probleme brezdomnih.

Obenem pa je prekinitev nastanitve v najetih stanovanjih tudi glavni razlog brezdomstva. Avtorji so zato v svoji raziskavi želeli raziskati, kakšne so izkušnje ljudi, ki so jih po obdobju brezdomstvu nastanili v tržno najeta stanovanja. Sledili so 128 ljudem tekom 19 mesecev bivanja v takih nastanitvah.

Ugotovitve raziskave (A Roof Over My Head: The final report of the Sustain project. Sustain: A longitudinal study of housing outcomes and wellbeing in private rented accommodation. Crisis, 2014) so bile:

- Kaj so ljudje pričakovali od svojih novih stanovanj? Svojo nastanitve so razumeli kot temelj, na katerem bi lahko obnovili svoje življenje po škodljivih posledicah in travmah obdobja brezdomstva.

- Ljudje, ki so se preselili v najeta stanovanja, so menili, da bi to morali postati njihovi domovi. S tem so mislili, da bi tam morali imeti toplo vodo in ogrevanje, udobje, varnost in zaščito in tudi nadzor nad okoljem.

- Ljudje so si želeli prostora, ki bi jim nudil stabilnost. Ta je bila povezana z možnostjo, da nekje ostanejo dolgoročno in si umirijo življenje. To bi jim omogočilo doseganje pozitivnih sprememb in načrtovati življenje vnaprej.

- Vendar pa je raziskava pokazala, da v večini najetih stanovanj te potrebe niso bile zadovoljene. Pogoji nastanitve so vplivali

na ljudi do te mere, da sta bili dve tretjini ljudi nezadovoljni s stanovanji, kamor so jih nastanili.

- Ključne ugotovitve raziskave so bile: V vsakem stanovanju je bilo mogoče najti vsaj kako neustrezno okoliščino oz. značilnost. Nekatere od teh so bile skrajno resne in mnoge so se še poslabševale. Najpogostejši težavi sta bili vlaga in plesen. To je povzročilo, da so bila stanovanja zelo hladna in so škodljivo vplivala na zdravje ljudi. Stanovalci so poročali o razvoju novih bolezni, kot je npr. astma, in o težavah pri okrevanju od teh bolezni.

- Večina ljudi je imela težave z lastniki (najemodajalci). Tekom 19 mesecev so ti postajali vedno bolj neodzivni na zahteve po tem, da bi morali popraviti pomanjkljivost in napake v stanovanjih. Nekateri jih niso popravili, drugi so postali agresivni, tretji pa so zahtevali plačilo za popravila. Ta ugotovitev se nanaša na take napake, kot so bile puščanje plina, okvare bojlerjev, pa tudi na splošno vzdrževanje, kot je npr. popravilo puščanja strehe ali izolacija golih električnih žic.

- Nekatere ljudi so preselili v zelo utesnjene in neprimerne nastanitvene pogoje. Starši in otroci, tudi najstniki so bili primorani drug z drugim deliti spalnice in celo postelje. To je učinkovalo zelo negativno na vedenje otrok in duševno zdravje stanovalcev.

- Stanovalce je zelo motilo, če so jih preselili na drugo območje, kot je bilo tisto, kjer so prej živeli in prejemale pomoč. To je negativno vplivalo na možnosti šolanja in podpore s strani različnih organizacij, družine in prijateljev. Medtem ko se je večina ljudi prilagodila novi stanovanjski lokaciji, so bili nekateri še vedno tako nesrečni, da so se poskušali preseliti nazaj na svoje izvirno območje bivanja.

- Stanovalci so se soočali z mnogimi težavami ob preseljevanju

Tjaša Žuriga Žabner

v okviru procesa ponovnega nastanjevanja. Privatni najem je bil drag, s tem, da je bilo še veliko dodatnih stroškov povezanih s selitvami in vzdrževanjem nove nastanitve. Ljudi so včasih preselili v stanovanja brez pohištva ali ustreznih stanovanjskih potrebščin, zaradi česar so se morali zadolževati, da so jih lahko nabavili. Po 19 mesecih si nekateri še vedno niso mogli privoščiti postelj ali ustreznega pohištva za celotno stanovanje.

- Zaradi različnih neugodnih pogojev so bila stanovanja mrzla in so povzročala povečane stroške ogrevanja. Najemodajalci so zahtevali, da najemniki pogosto odpirajo okna ali močnejše ogrevajo stanovanja, da bi preprečevali vlago in plesnenje, s čimer so se stroški najema močno povečevali.
- Ljudje so se spopadali s stroški gospodinjstva, kot so bili stroški za energijo in hrano. Da bi te stroške lahko plačevali, so se redno odrekli hrani, razsvetljavi in ogrevanju.
- Večina ljudi ni imela nobenih prihrankov in mnogi so zašli v dolgove, nekateri ob enkratnih stroških, kot so zamenjava kakega gospodinjskega pripomočka ali nabava šolske uniforme za otroka. Mnogi so si sposojali denar od družinskih članov ali najeli posojila. Dolg povzroča stres in tesnobo.
- Ljudje so menili, da potrebujejo podporo, ko je šlo kaj narobe z njihovim najemom. Vendar pa so tisti, ki so poskušali poiskati podporo pri tistih, ki so jim jo nudili prej, zvedeli, da po prvotnem obdobju podpore več niso upravičeni do nje, ker so v samostojnem najemu. Zaradi tega so se počutili ujeti v svojih nastanitvah, brez življenjskih možnosti ali podpore.
- Življenje v najetih stanovanjih je imelo resne posledice za blaginjo mnogih ljudi. Soočanje z izzivom najema jim je povzročalo stres, tesnobo in skrbi glede bodočnosti.
- Stopnja zaupanja ljudi o možnosti doseganja dolgoročnega doma in stanovanjske stabilnosti je padla, ko so se začeli zavedati realnosti življenja v najetih stanovanjih. Slabi stanovanjski pogoji, vedenje najemodajalcev in kratkoročne pogodbe so bile značilnosti, ki so vplivale na samozavest ljudi in njihovo raven tesnobnosti.
- Težave, s katerimi so se soočali ljudje, so jih delale negotove in spravljalje v občutje, kot da se stalno bojujejo za preživetje. To je vplivalo na njihovo dolgoročno blagostanje. To zlasti velja za ranljive ljudi, ki so se še težje spopadali z izzivi.

- Tudi za manjšino ljudi, ki so imeli boljše izkušnje s svojo nastanitvijo ali pa se jim je zdelo, da so njihove potrebe izpolnjene, so pomisleki glede varnosti in stabilnosti najema še vedno ostajali, saj jih je skrbelo, da bi se lahko njihova najemna pogodba v kratkem času prekinila.
- Zaradi nizkih dohodkov so bili stanovalci bolj izpostavljeni tveganjem tržnega najema in so se tako tudi počutili. Bili so manj sposobni najti in privoščiti si kakršno koli drugo nastanitveno alternativo, ko bi bilo to potrebno.
- Bolj ranljivim ljudem je bilo spopadanje z izzivi tržnega najema še težje, ker so že prej imeli specifične težave ali zdravstvene probleme, s katerimi so se morali dnevno ukvarjati.

Rezultati raziskave jasno kažejo, da tržni najem ne zagotavlja dostojne kakovosti in stabilnega doma za vse, ki to potrebujejo, in da obstaja potreba po izboljšanju obstoječih načinov dela z ljudmi in zakonsko določenih praks na štirih ključnih področjih:

1. Podpore in sredstva (financiranje) za ljudi, ki gredo v tržni najem, je treba povečati. Vsaka služba (organizacija), ki naseljuje brezdomne v tržno najeta stanovanja, mora skrbno pretehtati potrebe in možnosti teh ljudi in nuditi podporo za obdobje, daljše od šest mesecev.
2. Na lokalnih ravneh je treba takoj sprejeti nujne ukrepe za izboljšanje slabih pogojev nastanitev.
3. Obstaja potreba po razvoju močnejših nacionalnih okvirov za obravnavanje problematičnih najemodajalcev in lokalne oblasti jih morajo nadzorovati.
4. Treba je povečati dolžino obdobja najemov, vsaj za tiste, ki so ranljivi in/ali so bili prej brezdomni, da se jim pomaga doseči stanovanjsko stabilnost.

Prevedel in priredil Bojan Dekleva

Nimam prijateljev, zato sem spet sam.
Ni Mojce, ni Gregata, ni Marna,
ni Martiča.

O. K. Bom pa sam.

Ampak kdor to bere, je v tem
trenutku z mano.

Živjo - kako si kaj?

Kavica

Sonet

List papirja,
na katerem
nekaj piše.

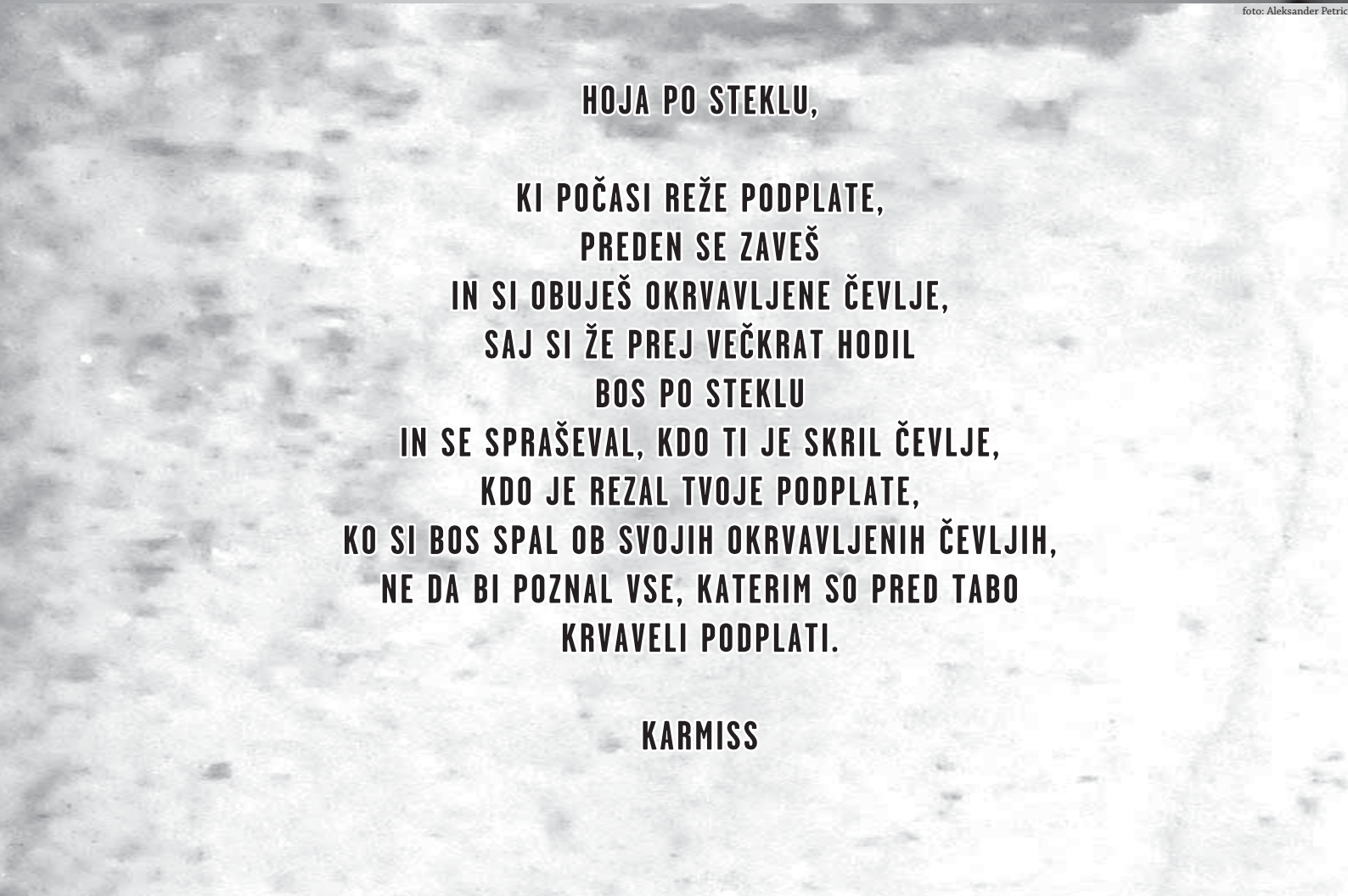
Spregledam
tiste črte,
ki spravljajo
besede v vrste
in ustvarijo
sonet.

Neda Tuma

MISLI ZAMEJUJE SLED MINULIH LET,
V ODMEVU TIPAM ZA PRETEKLIM,
JUTRO Z NEDOREČENIMI STAVKI RAZLAGA SANJE,
SE IZMIKAM DEŽJU, DA ME NE BI ZEMLJA VPILA,
ČAS SEDI NA OSLU, TUDI KO URA STOJI,
ŠE SILNI VETER GA NE MORE DOHITETI,
IZ DANES V JUTRI PRETAKA,
PED-ZA PEDJO, KORAK ZA KORAKOM,
DAN ZA DNEM, PLAPOLAJOČ LOVIM METULJA.

ZDRAVKO KOKANOVIĆ

foto: Aleksander Petric

HOJA PO STEKLU,
KI POČASI REŽE PODPLATE,
PREDEN SE ZAVEŠ
IN SI OBUJEŠ OKRVAVLJENE ČEVLJE,
SAJ SI ŽE PREJ VEČKRAT HODIL
BOS PO STEKLU
IN SE SPRAŠEVAL, KDO TI JE SKRIL ČEVLJE,
KDO JE REZAL TVOJE PODPLATE,
KO SI BOS SPAL OB SVOJIH OKRVAVLJENIH ČEVLJIH,
NE DA BI POZNAL VSE, KATERIM SO PRED TABO
KRVAVELI PODPLATI.

KARMISS

ONEMOGLI BOJEVNIK KRIŽA, 1. DEL

V prvem letu gospodovem 21. stoletja sem na brniškem letališču zbežan poskusil dognati, katera izmed letečih kočij mi je namenjena, da me odnese onkraj gora in še sedem dni hoda stran, preden bi prispel. Moj cilj je bila komuna za grešne nesrečnike, premagane s strani droge. Spominjam se, kot bi bilo včeraj. Bilo je hladno, večerilo se je in že oktobra je naletaval sneg. Ko sem se odpravil k terminalu, so se mi pred očmi izrisovale podobe in dogodki zadnjih let, v katerih me je začel izdajati pustolovski in osvajalski duh. O krščanskih krepostih zadnje čase nisem mogel govoriti, z roko v roki sem se sprehajal predvsem z uničujočimi silami in osebni križarski pohod je bil čista polomija. Odkupiti me niso mogle niti vse vrline iz preteklosti, ko sem kot odličnik med sorojaki živel ovit v legendo poštenega in pogumnega

bojevnika. Ostali so mi le še spomini v telesu, polnem droge in nečloveške bolečine. Ko sem si pripel rdeč križ, so mi pravili, da ne morem biti premagan, če pa me doleti poraz ali kaka druga nesreča, potem smo jaz in moji sobojevniki zagotovo grešniki. Razočaran odhajam, da se spokorim in očistim greha v duši in telesu. Morate vedeti, da sem zadnje leto jahal večinoma visokega belca (kokain, op. a.), pa tudi na rjavca (heroin, op. a.) sem se rad povzpел, nemalokrat v prav tako odlični družbi hčere lokalne fevdalne gospode. Ob odhodu ni bilo nežnim objemom ne konca ne kraja, toda odslej bom hodil po božji poteh. »Deus lo volt« (Bog tako hoče). V spokorniški procesiji sem bil sam, onemogli bojevnik križa, in s strahovi, kako preboleti fizično bolečino prvih dni odvajanja, kajti zgolj kesanje ne bo zadušilo krikov lačne krvi

in hlipanja nedonošenih endorfinov. Mnogi pred mano so se obrnili in se brez sramu pred božjim in človeškim obličjem strahopetno vrnili domov. Sam sem si pred potjo žepe dodobra napolnil z različnimi protibolečinskimi zdravili, spil večjo količino morfija, ki bi morala zadostovati vsaj za 48 ur, dokler se psihično ne aklimatiziram in sprejemem neizbežno. Strah in groza sta me na terminalu minila. Vsekakor me je, heretika, zaskrbelo, da bi mi med pregledom na carini odvzeli dva dni »zdravja«, ki sem ga hranil skritega tu in tam po sebi. Nisem dolgo razmišljal. Poiskal sem latrine, se zabarikadiriral in použil strup, ki sem ga tako sovražil, a ga obenem tudi tako zelo potreboval. Ko so bili zračni kapitani pripravljeni odriniti, sem zaslišal odmev angelskega ženskega glasu, ki je bil tako močan, da se je zdelo, kot bi mi iz nebes sporočali, da je čas za odhod. V blagem zanosu sem krenil naprej. Cariniki me niso pretirano gnjavili in kmalu sem sedel v leteči kovinski kočiji, ki me je ponesla pokori naproti, v daljno deželo Valonijo. Udobno nameščen sem potihem računal, koliko časa bom zdržal podprt z vsemi mogočimi strupi in preden se nadme spusti senca tete bolečine. Prepričan sem bil, da sem za vsaj dva dni odrešen muk, potlej pa bom z mentalno močjo premagoval, kar mi pride naproti. Utrujen sem skozi okno opazoval pokrajino, ki me je tu in tam spominjala na zmečkano špinačo, ponekod pa se mi je zdelo, da letimo skozi sam raj. Naposled se je prikazalo polje luči, napojil sem se svetlobe in močno zavzdihnil, kajti vedel sem, da se dolgo ne vrnem v domači kraj. Med pristankom sem razmišljal, koliko ur mi je ostalo, preden me ne objame bolečina. Koliko časa bo minilo v objemu spanca, prijateljskega morilca. Iz izkušenj sem vedel, da bo minilo precej časa, preden bom spet sanjal pšenična polja in vonjal sveže trave poletja.

Križar

ZGODBA O ..., 15. DEL

Potem ko je praktično zasedel že vso Italijo, mu je manjkala le še Sicilija. Tam pa mu je mafija že grozila s smrtjo. Za njegovo glavo je bilo razpisano kar nekaj denarja, vendar ga ni bilo, ki bi jo poskušal zares dobiti. Don Pierino s svojim šarmom in karizmo je bil preveč cenjen. To je morda dosegel tudi s svojim nastopom, v katerem ni izbiral besed in je streljal, kot bi imel ves čas v rokah mitraljez.

Don Pierinu ni preostalo drugega, kot da se spopade s sicilijansko mafijo. Najel je trajekt, nanj naložil dekleta in fante iz italijanskih centrov in se odpeljal naravnost v Palermo. Odpravil se je torej v srce sicilijanske mafije in tam organiziral kongres Skupnosti Srečanje. Štiridnevni kongres, ki je pretresel vso Sicilijo. Mafija pa ... Ni ga bilo, ki bi don Pierinu poskušal storiti kaj žalega.

In don Pierino? Ta je bil tak, kot vedno ... V nekaj letih je Sicilijo prepredel s svojimi centri. Odprl jih je kar dvajset. Ni kaj, človek si je upal in kdor si upa, ta tudi zmore. Preživel je grožnje, preživel je napore in osvojil je še zadnjo trdnjavo Italije. Tisto najtršo in najbolj uporno.

Verjamem, da se mu je takrat v glavi večkrat porajalo vprašanje: Kam pa sedaj? Italija je bila polna centrov in centri so bili polni mladih odvisnikov, ki so hlepeli po življenju.

Taubi

Lea Artist Mihaliz

DON PIERINO, 1925 - 2014

Pietro Gelmini. Don Pierino. Papa Pieri. Župnik narkomanov. Koliko imen je dobil en in isti človek. Očitno toliko, kolikor si jih zasluži. In si v resnici jih. Ustvaril je družino, ki je ogromna, in ga ni časa, ki bi jo kar tako odnesel kot poplava. Zame je bil OČE in bo to tudi ostal. Do njega čutim več kot do lastnega očeta. Pa ne, da mi je rešil življenje; on mi ga je dal.

foto: osební arhiv

Don Pierino, hvala ti v imenu vseh tisočev, ki si nas rešil in nas vrnil nazaj na pot življenja. Saj bi se še zahvaljeval, a se bo vse tako ali tako izvedelo v nadaljevanjih *Zgodbe o ...*

Papa Pieri, adijo, se vidimo na azurnih pašnikih.

Taubi

**SPOMNI SE, SPOMNI SE LEPIH STVARI, LJUDI IN BOŽJE POMOČI!
SPOMNI SE LEPEGA IN DOBREGA, SPOMNI SE LJUBEZNI, IMEJ JO
V SRCU! UPANJE IN VERO. BODI VESEL, DA IMAŠ STREHO NAD
GLAVO, DA NISI LAČEN IN DA TE IMA BOG RAD.**

**PA NARED SI NAČRT, KAKO IN KDAJ BI RAD UMRL, PA MORŠ
VEDET, DA TEGA NIHČE NE VE. IN PRAV JE TAKO!!! AMPAK
DOKLER MISLIŠ NA SMRT, SI OBREMENJEN. KO POZABIŠ NA
SMRT, TAKRAT RES ŽIVIŠ.**

KAVICA

TATU ZGODBA

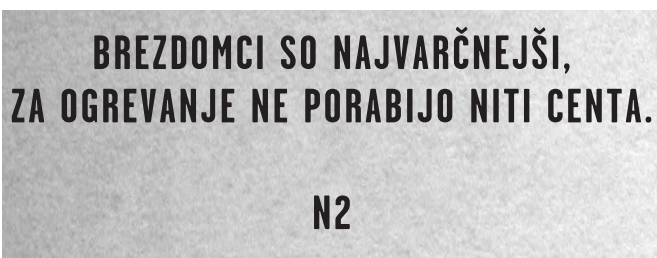

09
KRALJI
ULICE

Pogled na tatu, ki vsak trenutek simbolizira življenje med svetlobo in temo, v svoji atmosferi, pove svojo zgodbo. V bistvu je nastal pred leti in to v času, ko sem bil še nekoliko manj ozaveščen in neveden, kar se življenja tiče. To zdaj poteka v pravi smeri, saj gojim zaupanje in ostale vrednote ter vrline, predvsem pa sem radosten, živahen in postanem po malem igriv kot štirileten otrok ...

Dragi ljudje, nikar si ne dovolite in ne sodite sočloveka, vsaj dokler ne spoznate pravega razloga za njegova dejanja. Še sploh pa ga ne sodite po tatujih. Zakaj sploh tako radi sodimo eden drugega? Bodimo raje veseli in si zaupajmo.

Miloš Kaličanin

GREVA NA SPREHOD ALI KRALJEVE POTI

KAKO MI VIDIMO NEVIDENO - UTRINKI IZ BARCELONE

To poletje me je življenjska pot napotila v Španijo. Tam sem imela to srečo, da sem lahko obiskala Hidden City Tours Project, soroden naši Nevideni Lublani oziroma projektu Kako mi vidimo nevideno. V Barceloni se projekt odvija že od leta 2012. Moj vodič Juan je del le-tega že od samega začetka in ima za sabo malo morje prehojenih tur.

Na tokratni turi sem bila sama, saj so ostali vodiči organizirali turo zgolj v nemščini. Po dolgem dogovarjanju z organizatorko sva se končno nekako uskladili in se zmenili, da si bom privoščila nekoliko dražjo, individualno turo in to v španskem jeziku. Španščine sicer ne govorim tekoče, zato sem upala na prilagodljivega vodiča, ki mi bo znal počasi pojasniti stvari, ki jih ne razumem. In res sem imela srečo! Moj vodič Juan me je toplo pričakal na dogovorjeni točki in me takoj pobaral, kako je kaj z mojo španščino.

Ture po Barceloni, ki jih organizira socialno podjetje Hidden City Tours, so mešanica zgodovine, skrite zgodovine, aktualne kulture in socialnega življenja ter vodičeve osebne izkušnje, povezane s časom, preživetim na ulici. Glede na to, da me osebno bolj zanima aktualna kultura in socialno življenje ter njegovo doživljanje in življenjska zgodba, sva zgodovino Barcelone potisnila bolj na stran. Tura je bila podprta z mapo starih fotografij Barcelone, kar mi je dalo še boljši uvid v zgodbe, ki mi jih je Juan pripovedoval. Enako kot velja za vodiče Nevidene

Lublance, je bil tudi Juan odprt za vsako moje vprašanje. Poleg tega je tudi njega zanimalo socialno življenje na Hrvaškem in v Sloveniji. Že po krajšem času sem imela občutek, da se po Barceloni sprehajam s prijateljem, ki mi razkazuje svoje življenje in mesto.

Kot sem že omenila, je bilo mojemu vodiču ime Juan in ima za sabo dolgo brezdomsko pot, ki je za povrh tudi pot odvisnosti in izgnanstva. Zdaj že 4 leta ni več brezdomen. Trenutno ima v centru Barcelone najeto sobo ter veliko dela in to večinoma prostovoljno. Obiskuje ljudi, ki živijo na cesti, jim posreduje nasvete ter jih vabi na zajtrke ali kosila ter v *second hand shop* El Chiringuito de Dios. V tej organizaciji dela že vrsto let, kot brezdomec je sam v njej preživel veliko časa. Zdaj jim na svoj način vrača uslugo, saj dela za druge in izpolnjuje svojo življenjsko misel: Z dobrimi dejanji izpolniti dni! Najbolj mu je všeč, da je organizacija odprtega tipa in vanjo lahko pride kdor koli. Na ta način se počuti potrebnega in spoznava nove ter predvsem zanimive ljudi. Edini pogoj, ki se ga zahteva od obiskovalcev, je spoštovanje prostora in drugih navzočih. Prostor je sicer zelo majhen in se v njem istočasno lahko nahaja največ 16 oseb, zato se lahko zajtrki in kosila zavlečejo v nekaj ur, dokler pač vsi ne pridejo na vrsto. Skromni prostori organizacije se nahajajo v samem centru, zelo blizu ulice Carrer d'en Robador, ki je znana kot jedro prostitucije in droge. V zadnjih 5 letih so bile v tej ulici umorjene 4 ženske. Sodeč po besedah mojega vodiča so bile to punce, ki se niso želele popolno podrediti svojim strankam. Tudi sam je mnogo svojih dni preživel v tej ulici. Trenutno je z njo povezan, ker živi v neposredni bližini in se na poti v službo srečuje z ljudmi, ki na tej ulici delajo. Kot mi je zatrdil Juan, je v Španiji trenutno 45.000 brezdomnih. Največ jih je prav v regiji Kataloniji, okoli 25%, saj je v tej regiji standard nekoliko višji kot v ostali Španiji. V sami Barceloni naj bi se število brezdomnih gibalo med 3.000 in 6.000. Juan meni, da je Barcelona zmeroma nevarno mesto, med posebej nevarne sodijo po njegovem metroji in ulice v nočnih urah. Ko je kot 30-letnik pristal na ulici, je bil nekajkrat tarča nasilnežev in roparjev, sčasoma se je življenju na ulici privadil. Pravi, da mu je bilo veliko lažje zato, ker je moški. Ženskam je veliko

foto: osebni arhiv

težje, večinoma so bolj ogrožene in tudi ranljive. Vlade in nevladne organizacije se tega zavedajo, zato je ženskam trenutno veliko lažje dobiti posteljo v zavetišču kot moškemu. V Barceloni so sicer samo 4 zavetišča za brezdomne in čakalne liste so precej dolge. Pogoji, da dobiš napotnico in s tem mesto v zavetišču, so zahtevni, sam postopek pa je tako zakompliciran, da se veliko ljudi niti ne poda v akcijo ter se raje poskušajo znajti na kak drug način. Na poti sva srečala nekaj njegovih prijateljev. Eden izmed njih je prodajal denarnice, narejene iz tetrapakov, po 2 evra. Tehniko zvijanja tetrapakov ga je naučil prav moj vodič Juan, ki se je nekoč s tem preživljal in osvojeno tehniko posredoval tudi prijateljem. Tako sem se srečala še z enim zanimivim načinom služenja sredstev za življenje v velikem turističnem mestu.

Tura je trajala 3 ure, čeprav smo sprva planirali manj. Na koncu se je bilo težko ločiti, saj je obstajalo še toliko stvari in mest, ki mi jih je Juan želel predstaviti. Žal pa sem morala na vlak, ki po navadi ne čaka zamudnikov.

Seveda, barcelonska tura se je precej razlikovala od naše, ljubljanske, saj vsako življenje in vsako mesto po svoje piše svoje zgodbe. Na koncu ture sem bila zadovoljna nad tem, da sem spoznala Barcelono skozi druge oči in z drugačne perspektive. Pokukala sem v običajnim turistom neznane koticke mesta in odkrila novo plast Barcelone. Podobno navdušenje in izkušnjo želim vsem, ki živijo v ali obiskujejo našo Ljubljano, kar daje nov navdih in smisel soustvarjanju Nevid(e)ne Lublane tudi v prihodnosti.

Irena

foto: osebni arhiv

VTISI IZ IZOLE

Prešlo nam je že v navado, da se v začetku septembra odpravimo na izlet v Izolo, dogodivščinam naproti. Kljub nekam skrivnostnim vremenskim obetom smo tokrat vztrajali pri nameri in tveganje se je obrestovalo. Vreme nam je dobro služilo, ujeli smo celo nekaj sončnih žarkov, se namočili v zdravilni morski vodi in okrepčali s picami. Dan se je obrnil kot bi mignil, nam pa je ostal en lep spomin več.

MG

Malce počitka se resnično prileže

foto: MG

Gasilska ob koncu

foto: Žiga Žaga

Mizica, pogrni se

foto: Žiga Žaga

011
KRALJI
ULICE

BANKA ALI ŽIVLJENJE

Včasih je držala trditev, da banka stoji na strani svojih komitentov. Katerih že? Tistih ta bogatih, ki ne morejo poravnati svojih milijonskih dolgov, ali tistih (nas) ta revnih, ki niti za kruh ne zaslužimo, da o ostalih dolžnostih, ki jih moramo poravnati, niti ne pišem. Pa čeprav so za te krive prav one, banke.

To je moja osebna zgodba z najbolj slavno banko v Sloveniji – NLB. Banka, ki naj bi bila temelj moje in naše države, pa je Slovenijo spravila v temelj svojega obstoja. Zakaj že? Najbrž zato, ker so potrebovali velike tisoče EUR za avto svojega predsednika uprave? In ne pozabimo na ostale koritnike, ki tudi niso želeli ostati lačni dobrin s cesarjeve mize. Tako teče življenje v tej slovenski živalski farmi.

Je jez Tigrov skok usoden za človeštvo? Je. Tako tisti na Kitajskem kot ta pri nas. Ampak naj se vrnem k svoji ljubi NLB in seveda moji malenkosti v njej. Kje sem pravzaprav jaz v njej?

Že nekaj let živim od socialne podpore. OK, vem, da nas je takih ogromno. Drugega prihodka nimam. Se pravi, da

moram s tistimi borimi 260 evri preživeti mesec. Trudim se. Ob zadnjem obisku pa me je moja ljuba NLB šokirala. Kot bi dobil nož v hrbet. Pravzaprav je bil ta nož v pisemski obliki. Grožnja? Posmeh?

Dolžan sem jim, reci in piši, nekaj čez 80 EUR. Zakaj že? Pritisk mi je, normalno, narasel in sem, logično, takoj odšel na banko. Tam mi svetovalka ni znala (ali ni hotela) obrazložiti, v čem je stvar. Šele na Kraljih ulice mi je bilo obrazloženo.

Se morda vi, bančniki, zabavate iz svojega lastnega naroda? Mar se res delate norca iz vseh nas? Nikoli mi nihče ni povedal, da moram pustiti na banki 5

EUR za obratovalne stroške.

Zakaj ne? Potem pa, ko se je tega nabralo, pa je takoj sledilo pismo grožnje: Če ne boste plačali v osmih dneh, vam bomo zaprli račun.

Kar dajte ga. Mar mislite, da sem taka budala? Račun sem že odprl drugje, vi pa ... čakajte, če želite. Ali pa ... zakaj se vaš predsednik uprave ne vozi raje s kolesom, kot da za ta namen izkorišča podhranjeni slovenski narod? Bi morda radi še eno dokapitalizacijo?

Taubi

Tjaša Žurga Žabkar

NEK AJ

cestnih

POULIČNA PESEM ZA PRIJATELJE

(P. LEBI, C. PAVESE, F. TEATER)

Dragi prijatelji – prijatelji v
najširšem pomenu besede:
ljudje, ki se srečamo le enkrat,
in vsi se srečujemo na življenjski poti;
med nami se je, četudi samo za trenutek,
ustvarila povezava.

Prav posebna povezava.

Povem vam, sopotniki na težki poti,
in vam, ki ste izgubili dušo, voljo,
življenjsko strast.

Vsi nosimo v sebi sledi prijateljev,
ki jih srečujemo na poti.
V vsakem je sled vsakega.

Od jutra do večera tavamo po ulicah,
naj bo deževno ali sončno, za nas je v redu.
Lepo je na ulicah srečevati ljudi, ki se pogovarjajo,
od jutra do večera hoditi naokrog in prepevati,
opazovati smejoče in mimoidoče.

In vsi, lepi in grdi, se na ulicah veselijo.
In vsi, lepi in grdi, se na ulicah veselijo.

Z dobroto ali z zlobo,
z modrostjo ali norostjo vseh
zaznamuje vsakega.

Od jutra do večera tavamo ...

Naj vam zdaj,
ker se našemu druženju izteka čas,
ponižno zaželim dolgo in mirno življenje.

Iva Tisa

VIŠJA SILA

Višja sila me je vedno vodila,
me včasih tudi spotaknila,
da bi me le izučila,
zato se še nisem utopila,
vse, kar imam, sem si sama izborila.

Vem, da vedno pazi name.
Pokazala mi je svet omame
in tudi, da to ni zame,
ker bremen ne sname.

Naj počasi celijo se rane,
včasih brazgotina ostane,
ampak to me več ne gane,
zdaj razbrati znam ukane.

Vesolje je zelo veliko,
vsak v njem riše svojo sliko,
vse počasi dobiva obliko
in on komaj spozna razliko.

Včasih slika je nejasna,
a kljub temu krasna,
veš, da je brezčasna,
in ne samo okrasna.

Slike žalostne in hkrati vesele,
pisane in črno-bele,
nekatero so že obledele,
vse v vesolju odlebddele.

Gorazdinjo

ALKOGALAKSIJA

Kaj mi bo alkoterapija,
imam že alkogalaksijo.
Dan na dan ga pijem sam,
od jutra pa do jutra,
že zjutraj ga bom nehal pit.
In je jutro, drugo jutro,
pa še bolj sem zadet.
Vse zvezde na nebu se mi smejiyo,
še možgane mi bo odtujilo.
In še danes, še danes ga bom pil,
drugače bom še koga razbil.
In še jutri, še jutri ga bom pil,
potem bom pa še sebe razbil.
Jutro je prišlo,
flaše letele so v zid,
kot da bi bil pribit.
Alkoterapija-alkogalaksiija.

Zupan Jani

LAHKO ...

Lahko bi bil kje drugje, kot sem,
lahko bi bil že mrtev,
ne bi več pil kave,
ne bi kadil cigaret, ne jointov,
ne bi več jedel tablet,
ne bi se vozil s kolesom,
ne bi več gledal lepih deklet,
ne bi ne sprejemal ne dajal,
hvaležen sem za vsak dan posebej,
tudi noči so lahko lepe,
ampak brez luči ne gre.
Svetla lučka na koncu temnega tunela.

Kavica

ULICA

Ulica: na njej sem doma
Ulica je moja prijateljica
Ulica polna življenja vedno bla
Ulica pri življenju mene obdržala
Ulica vedno moja družina bila
Ulica vedno ob moji strani bila
Ulica tudi kruta do mene bila
Ulica me je vzgajala, da danes
sem Ulična oseba.
Ulica, rad te imam in hvala za
vse, kar dala si mi
In ulica v Kralje sprejela prav
vsakega, ki ulična pot
mu je dana
Kralji ulice, to posvetilo vam je

Miš/Leah

NA POLJANE

Na poljane stvarstva
vdirajo modre sanje,
nikoli za vedno,
prihod v pogled,
srečanje pomladi in jeseni,
neprehodnost,
ob vznožju skale zapleta
pretanke niti moje duše
in prah gre po svoji poti,
ličinke čakajo, da bodo bube postale.

Zdravko Kokanović

PREOBRAZBA

Delaj na sebi, ti si najboljša njiva!
Ceste so zakon,
šporkaj kufre, zaveži superge,
po bližnjici čez hribe jo mahni
na konec sveta.

Tam, kjer so rože, rastejo sanje,
tam gnezdiijo ptice in hiše cvetijo,
išči in našel boš dobre ljudi,
zaslišal srca melodijo.

Ne vrzi stran življenja,
saj je polno ljubezni in strasti,
povem ti, da življenje je hecno,
ko pričakuješ klofuto, dobiš poljub
in vse se v začaranem krogu ljubezni
zavrti.

O, srce drobno ti tiktaka
kot plaho mačkovo srce,
po žilah živčno se pretaka
črna kri, temne sence iz gorja.

Za vsakim dežjem posije sonce,
ko prekletstvo se konča,
nova vrata se odpro.
Naj tvoji cilji ne ostanejo le sanje,
v živahnem ritmu zapleši
s srečo muhasta.

Ne pusti se zapreti v kletko,
da boš spet začutil krila za nov polet,
če bodo ključ odvrgli v reko,
za večno izbrisan je tvoj svet.

Hodi, teci, vriskaj, glasno prepevaj,
če se premikaš, nimaš časa
se naveličati življenja,
rešitev je v tebi, samega sebe se ne boj,
poslušaj me, brezdomec moj.

Katarina Kalaba

ANEKDOTE IZ PRODAJE

SAJ IMAMO TUDI KRALJICE

Na terenu sem ponavadi cele dneve.
Postavim se pred različne veleblagovnice,
kjer je veliko ljudi na kupu, čeprav se poleti
to seveda malce spremeni, saj je večina
ljudi na dopustih. Tako sem zaustavil

nekega možakarja, ki se mu je mudilo v
trgovino: »Bi Kralja?« Rekel je, da je Kraljev
že naveličan, pa sem se hitro znašel, saj
sem se spomnil, da je na prejšnji številki
»Kraljica«. Takoj sem rekel: »Morda drži, da
je večina res Kraljev, vendar pa imamo pri
nas tudi luštne Kraljice.« Pokazal sem mu
izvod iz prejšnjega meseca, za rezervno
vedno ohranim nekaj starih izvodov, saj se
tu in tam najde stranka, ki povpraša tudi
po starejših izvodih. Pokazal sem mu
zadnjo stran, da mu potrdim ponudbo, in
se pohvalil: »No, tole je pa naša urednica.«
Rabil je čas za premislek, zato je šel v
trgovino, ko pa je prišel ven, je pristopil in
časopis tudi kupil, pravzaprav oba
(junjskega in julijskega), za povrh pa še
Tlakovanke. Kdo bi si mislil, res sem bil
vesel.

Ljubiša Šordan - Luka

RAZLIČNI PRISTOPI

Prodajam Kralje in ob tem razmišljam,
da se v pristopu do kupcev nočem
ponavljati. Če hočeš zbuditi zanimanje,
moraš vedno najti izviran način,
drugače ni nič. Sam najraje izberem
humor. Časopis zato za spremembo
ponudim z besedami: »En kup
socialnih neumnosti in družbenih
traparij.« Oboje sicer pomeni isto,
ampak ker dobro zveni, redko kdo
opazi napako. No, ob neki priliki, me je
gospa zavrnila in sem jo povprašal: »A
potem imate svojih dovolj?« Seveda se
mi je nasmehnila in kupila en izvod za
»prijatelje«.

Polde

KOMISAR

Bil je običajen sobotni semenj na
koseški tržnici in prav vsi so se
zabavali na svoj način. Tudi jaz, kot
prodajalec, ki sam izberem svoj čas in
tudi koliko časa bom prodajal časopis.
Zahvala gre vsem zaposlenim, ki mi
stojijo ob strani in mi pomagajo na
vse mogoče načine. Po približno uri
prodaje stopi do mene bivši evropski
komisar za okolje in prostor Janez
Potočnik ter mi stisne v roke 5 €, sam
pa mu izročim en izvod časopisa ter se
mu zahvalim in mu zaželim še naprej
lep dan.

Gorazdinjo

NASMEH

Nedolgo tega sem začela prodajati
časopis Kralji ulice, kar počnem sicer
pred manjšo trgovino z živili v centru
mesta. Mimo prideta dva mormona,
opazila sem njune kartice, saj tudi
sama – kot prodajalka – nosim eno
tako. Ko sem jima ponudila časopis,
sta se prijazno zahvalila, češ da sta ga
že kupila, vseeno pa sta mi dala nekaj
drobiža, ker sem videti tako nasmejana
in srečna.

Ivy

GOSPA ALI GOSPODIČNA, PARDON

Prodajal sem v BTC-ju, ko mimo
mene prihiti urejena gospa na
petkah. Ponudil sem ji časopis:
»Morda Kralje ulice, gospodična?«
Obrnila se je k meni in me
popravila: »Gospa!« Dandanes se
celo ko skušaš biti prijazen, pojavi
dilema. Nekateri, ponavadi
gospodične, bi rade bile gospe in
seveda obratno. Ljudem, še sploh
ženskam, je res težko ustreči.

Miloš

NA POL

Prodajam časopis na stalni lokaciji
blizu parkirišča, ko se prikaže
gospa, ki zatrjuje, da za nakup pri
sebi žal nima dovolj drobiža.
Brska za kovančki in s precejšnjo
muko nabere za dobrih 50 centov
drobiža. S tem mi želi črno na
belem dokazati, da res nima dovolj.
Časopis za hec razpolovim in ji
ponudim polovico. Seveda ji nimam
namenja v resnici dati le polovice,
to je bolj poteza, s katero jo želim
spraviti v dobro voljo. Šmejoč se se
poslovi. Ko se dosti kasneje vrne po
avto, me vpraša, če imam še vedno
pri sebi drugo polovico, zdaj je
namreč opremljena z dovolj cekini
in zato več kot pripravljena kupiti
časopis v celoti.

Polde

IZKUŠNJE SO ZMERAJ DOBRODOŠLE

Vsak študent litvanske pedagoške fakultete mora v okviru študijskih obveznosti opraviti obvezno prakso, vezano na izbrano smer študija. Tako sva se, Greta in Karolina, odločili za trimesečno praktično usposabljanje na društvu Kralji ulice, kar daleč od doma. V treh mesecih prihajanja v dnevni center Kraljev ulice sva pridobili mnogo novih izkušenj. Spoznali sva zelo različne ljudi, s katerimi se prej nisva pogosto srečevali; odvisnike, alkoholike in druge, ki se (večinoma ne po svoji volji) zadržujejo na cesti in redno obiskujejo dnevni center Kraljev ulice. Presenečeni sva bili predvsem nad njihovo odprtostjo, saj nisva pričakovali, da bodo tako zgovorni in neposredni, odprtega duha, pa tudi pripravljeni na pogovor, in to celo v odnosu do tujcev. Verjeli sva, da jezik ne bo ovira, in to v praksi tudi potrdili. Če namreč v komunikacijo vložiš dovolj truda in predvsem če verjameš v tisto, kar počneš, uspeh ne izostane. V tem času sva poleg Kraljev spoznali še nekatere druge organizacije, ki delujejo na področju brezdomstva, med drugim zavetišče na Poljanski in Stigmo. Organizacije so za ljudi, ki živijo na cesti, več kot dobrodošle. V življenju brezdomcev igrajo pomembno vlogo, saj lahko tam preživijo dan ali noč in imajo zagotovljenega vsaj enega izmed obrokov. Glede ponudbe se Kralji nekoliko razlikujejo od ostalih, v prostore dnevnega centra namreč lahko pridejo

brezdomci ne le na obrok, temveč se tu tudi zadržujejo. Na ta način se lahko sprostijo in se odmaknejo od raznovrstnih problemov, ki jih čakajo zunaj. Lahko si denimo večkrat zapovrstjo dolijejo kavo in se v miru pogovorijo s katerim od zaposlenih ali s »sotrpini«.

Opazili sva, da dnevni center Kraljev ulice nikoli ni enak, saj nikoli ne veš, kdo bo prišel in kakšne vrste pomoč bo potreboval. Med drugim sva spoznali tudi precej neobičajno metodo, s katero lahko ljudje s ceste zaslužijo kak euro. S tem misli na ponudbo vodenih tur po Ljubljani. Tako se lahko navadni ljudje prepričajo, kako poteka dan alkoholika ali odvisnika. Na turi smo se zadržali nekaj ur in ob tem enega za drugim odkrivali prostore, kjer ti ljudje preživljajo svoj čas. Ravno tura nama je dala misliti, kako krhka je lahko meja med urejenim življenjem in tistim drugim. Dovolj je že droben spodrselj in če nimaš nikogar, ki bi ti lahko pomagal vstati, je vse zapečaten. Zdaj veva, da je veliko ljudi s ceste, ki si v življenju želijo spremembe na bolje, toda ali je družba na to res pripravljena? Vsekakor sva hvaležni zaposlenim v društvu in obiskovalcem, ki so naju sprejeli z razumevanjem in naju v času najinega bivanja v Ljubljani opremili s potrebnim znanjem.

Greta in Karolina

Greta

foto: arhiv KU

Karolina

foto: arhiv KU

Športni Kralji ulice:

KRALJI POSKUSILI TUDI S KOŠARKO

Ko smo se dobili na igrišču in ko sem zagledal Gorana, sem vedel, da bomo vsi odnesli kaj novega v zvezi s košarko. Za Gorana namreč vem, da trenira košarko, zato je tudi prevzel trening z nami. Takoj po prihodu smo se malo razgibali, potem pa začeli metati na koš. Pokazal nam je, kako se pravilno meče, in šele nato smo (malo za hec) igrali. Ni se nas namreč zbralo prav veliko, kondicije pa tudi nimamo na pretek. Za konec smo se razvedrili z igranjem pepčka in rakete ter vsega, kar nam je še padlo na pamet. Rad bi se zahvalil Košarkarski zvezi Slovenije za majice, kape, zapestnice in seveda žoge, saj brez njih ne bi bilo igranja in veselja za tiste, ki sicer ne bi imeli te možnosti. Še naprej bi si želel take organizacije, čeprav tovrstne v Kraljih ulice ne manjka.

Jože

foto: arhiv KU

ZAVOD NEFIX NA OBISKU PRI KRALJIH ...

Pretekli teden sem imela zelo zanimivo izkušnjo.

Prijavila sem se na izmenjavo Slovenija-Irska-Nemčija in prišla sem med 10 mladih, ki smo se izmenjave udeležili.

Izkušnja je bila zares prijetna – popolnoma nepoznani ljudje, udeleženci in organizatorji, novi vidiki angleščine, nove izkušnje, razmišljanje o prihodnosti, nova kultura ... Pa saj veste, sto ljudi – sto čudi oz. v mojem primeru 39 ljudi – 39 čudi :D. A bilo je super!

Program je med drugim vključeval tudi obisk Kraljev. Katerih Kraljev? Kraljev brez palače in brez doma. Kraljev, ki prosjačijo za denar. Kraljev, ki so lačni. Kraljev, ki so umazani in po ulicah hodijo v razcapanih oblačilih. Kraljev, ki jih dostikrat vidimo s cigareto in flašo poceni šnopca iz poceni trgovine. Kraljev, ki so izmečki mesta. Kraljev, ki jih nihče ne mara, ki ne čutijo ljubezni. ... Kraljev ulic.

Pomagali smo jim. Sami smo oblikovali broške, jih prodali in s tem zbrali denar. Z zbranim denarjem smo odšli po hrano – pomaranče, piškote, hruške, nekaj kruha ... – in jo odnesli v zavetišče.

Seveda se nismo izognili socialni delavki, ki nam je predstavila program dela brezdomcev, kdo so, kaj počnejo ...

Predstavitve je bila dobra, res dobra, a bolj me je fasciniral časopis brezdomcev, plakati na stenah, njihov odnos in njihov sprejem obiskov. Bili so gostoljubni. Bili so prijazni, bili so človeški. Z nekaterimi smo celo spregovorili nekaj besed. Predvsem jih je zanimalo, kaj počne skupina mladih ljudi v čistih in dišečih pisanih cunjah v sivem in zatohlem zavetišču za brezdomce. Dali so nam priložnost, da smo jim razložili, kaj počnemo. Bili so navdušeni in z nami spregovorili še nekaj besed, potem pa smo morali oditi.

Ko smo se vračali, smo se vsi počutili krive. Krive, ker imamo vse, oni pa ničesar. Krivi, ker imamo v žepu 10€. Krivi, ker imamo lepe cunje. Krivi, ker imamo fotoaparata za 1.500€. Krivi zato, ker imamo, oni pa nimajo.

Nekateri pa imajo nekaj, kar marsikdo nima. S tabo bi rada delila pesem, ki je objavljena v njihovem časopisu. Pišejo ga

foto: arhiv KU

sami pa tudi prodajajo ga sami, in sicer po ljubljanskih ulicah po 1€. Od prodanega izvoda imajo 50 centov dobička. Ni veliko, je pa zaslužen in ne podarjen denar, denar, ki ga cenijo, denar, ki si ga sami zaslužijo. In to je tisto, kar šteje. Taka punčka iz cunj, ki v pravljice verjame.

*Si srečna nocoj,
ogenj je ugasnil,
luna spi v naročju večera,
samotna, v hiši brez korenin,
varljiva igra, bled, raztrgan spomin,
si srečna nocoj,
na mizi drobtine,
neodposlana pisma,
angeli potrganih peruti, okovani v led,
izza zidov tih odmev,
prazne dlani, razbito ogledalo,
si srečna nocoj?*

Neja Mravlja

LITERARNI STUDIO S KRALJI ULICE

Na povabilo urednika tretjega, tj. umetniškega programa Radia Slovenije, Marka Golje, smo se Kralji ulice z veseljem odzvali predlogom, da doprinesemo svoj delež k prireditvi Noč v stari Ljubljani. V petek, 29. 8., okoli pol šestih popoldne je naše barve ob glasbeni spremljavi kitarista Igorja Leonardija brezhibno zastopala Katarina Kalaba, prizadevna in dolgoletna sodelavka časopisa, ki uredništvo Kraljev redno »zalaga« s pesmimi, zlasti takimi, ki se dotikajo socialnih vprašanj, brezdomstva in socialne izključenosti ter na to vezanih občutij osamljenosti, drugačnosti, nerazumljenosti. Ne glede na »težke« teme v svoje ustvarjanje vnaša optimistično noto, ki je del njenega karakterja, tovrstna drža pa Kraljem še kako prav pride.

foto: MG

S KOLESOM NA MADŽARSKEM POKOPALIŠČU

Marsikdo je prepričan, da je potovati s kolesom nekaj zelo zahtevnega in skoraj nemogočega. Sploh naj bi to veljalo, če imaš družino, katere člani niso ravno kolesarsko aktivni. Pa to ne bo držalo. Dokaz je moje letošnje kolesarsko potovanje, ki je bilo prvič družinsko obarvano.

Na poti na Češko sta se mi namreč pridružili Mirka in njena hčerka Lara. Za naš prvi daljši kolesarski potep sem izbral preprost teren preko Madžarske ter Slovaške, cilj pa je bil manjše mestece Světlá nad Sázavou, okoli 100 km severno od Brna, kjer živi Larina babica. Vsega skupaj torej 704 km od Maribora. Na ta način sem jima želel predstaviti svoj način kolesarskega potovanja, ki sem ga do sedaj prakticiral že na treh enomesečnih kolesarskih avanturah in katerega značilnosti so manj prometne ceste, spanje v šotoru, lastna priprava obrokov s pomočjo gorilnika ... Skratka potepuška varianta.

Trening? Tega skorajda ni bilo. Ko sva se z Mirko odločila, da gremo k njeni mami na Češko s kolesi, sva sicer računala na obilo krajših pripravljalnih kolesarskih izletov, dnevi pa so se kar obračali in kar naenkrat je napočil dan odhoda. Zmeraj rad pravim, da za kolesarsko potovanje ne potrebuješ veliko kondicije. Zato se tudi nisem preveč obremenjeval s tem, kako nam bo šlo, Mirka pa niti ni vedela, kaj nas čaka. Lara je imela v mislih zgolj eno: *videla bom babico*, do katere je želela čim prej priti. Zahvaljujoč ravno njej smo res vsak dan šibali naprej. Nekajkrat se je zgodilo, da je celo želela preskočiti postanek.

Ogledov mest naj niti ne omenjam... Glede na slabo vreme v Sloveniji smo imeli na poti izjemno srečo, saj smo zmeraj ostali suhi, čeprav smo v daljavi pogosto opazovali črno nebo in močne padavine. Nekajkrat smo jo res odnesli za las, čeprav sta si puncici na trenutke celo želeli, da bi nas malce zalilo. Še posebej bi osvežitev prišla prav med kakšnim daljšim vzponom.

Prvih nekaj dni smo kolesarili zgolj po ravnini z nekaj izjemami in puncici sta se strinjali z mano, da zna biti tako kolesarjenje dolgočasno, vsi smo že pogrešali prizor hribov. Lara si je ravnino popestrila s plezanjem na bale iz slame. No, ko smo bili v hribih, pa – tega sem že vajen – se nam je tu in tam stožilo po ravnini. Kljub vsemu zmaga razgiban teren. Na enem izmed vzponov smo

foto: osebni arhiv

naleteli na makadam in tako smo del našega najvišjega klanca prepešali. Za nagrado smo dobili najdaljši asfaltiran spust na poti. Osvežujoče skozi gozd v dolino!

Verjetno se sprašujete, zakaj takšen naslov članka. Sam imam za sabo že štiri daljše kolesarske dogodivščine in med drugim sem na poti kar pogosto koristil prisotnost vode na pokopališčih. Lani v Grčiji sem prvič tudi prespal na enem. In zmeraj ko to omenim, se ljudje čudijo, kako si upam spati na pokopališču. Podobno je bilo z mojima puncama. Tudi onidve nista mogli razumeti, da je to lahko res odlična izbira. In ko sem razmišljal o našem skupnem kolesarjenju, niti pomislil nisem, da bi spali na pokopališču. Niti besede nismo spregovorili o tej možnosti. To namreč ni nekaj, kar bi lahko vnaprej načrtoval. Drugi večer, že globoko na Madžarskem, smo med iskanjem primerne prenočišča zagledali osamelost slivo s sijočimi zreli sadeži. Ustavili smo se in zobali okusne slive. Naprej je, stisnjen med gozdom in njivo, vodil kolovoz. Odločil sem se preveriti možnost naše nočitve za ovinkom.

Stopil sem po cesti in pred mano se je pokazalo pokopališče z vodo in streho nad vhodom v cerkvico. Zasvetile so se mi oči. Ves navdušen sem stekel nazaj, da sporočim to Mirki in Lari. Ups ... Ampak ali bosta hoteli spati na pokopališču? Ko sem ju zagledal, sem se na glas zadržal, da sem našel idealno prenočišče. Pridal sem: »Samo ne vem, če bosta hoteli tukaj prenočevati. Je pa idealno!« S širokim nasmeškom na obrazu sem šel proti njima. Nabrali sta že celo čepico sliv. Skupaj smo jo mahnali proti ovinku in čutil sem malce nervoze v želodcu. Kako se bo to izteklo? Mirka je bila takoj navdušena nad prisotnostjo vodovoda in ni delovala niti najmanj šokirano. V bistvu sploh nismo debatirali o tem, da bi šli kam drugam. Puncici sta se spravili k pranju perila in osebni higieni. Jaz sem tačas skuhal večerjo in na klopici smo si

privoščili zaslužen obed.

Ko se je začelo mračiti, smo si postlali pod streho pred cerkvico in se naslednje jutro zbudili umiti ter spočiti. Tretji dan sta puncici zvečer že iskali primerno pokopališče za nočitev. A je bilo to na Madžarskem edino na našem tokratnem podvigu.

foto: osebni arhiv

Ja, naše družinsko kolesarsko potepanje mi bo najbolj ostalo v spominu ravno zaradi prenočišč. Še trikrat smo namreč prenočili na zanimivih lokacijah. Poglejmo si torej nasprotje mirnega pokopališča ter skočimo naprej na Češko. Sredi polj ob gozdu, nekaj kilometrov iz majhne vasice, smo našli idealno lokacijo s koruznim poljem nedaleč v stran, za vsakega smo »narabutali« po eno koruzo in se namestili na rob gozda. Enkratna, mirna lokacija.

Ni bilo dolgo, ko smo opazili čebelarje, ki so nekoliko globlje v gozdu pregledovali panje. Mimo nas se je pripeljala skupina kakšnih petih ali šestih kolesarjev, največ, kar smo jih kdaj srečali na kupu. In zvečer se je po zraku podil motorni zmaj. Toliko dogajanja na tako odročnem kraju.

Pa to še ni vse. Sredi noči nam nekdo posvete v šotor z močno svetilko in nekaj zagodnja. Omotičen od spanca sprašujem Mirko, kaj ta človek govori, in njen odgovor se je glasil nekako takole: »Lovec se pritožuje, da smo mu s svojo navzočnostjo prestrašili divjo svinjo in mu porušili vse načrte.«

Pet metrov od šotora je bila ob drevo namreč naslonjena kovinska lestev z oblazinjenim sedežem na vrhu. To sem zvečer sicer opazil, a mi na kraj pameti ni padlo, da bi lahko še to noč kdo sedel na njem. Sicer ne vem, kaj se je dogajalo potem, ker me je v trenutku zmanjkalo, ampak lovec je baje splezal na lestev in si pripravil puško. Kdo bi si mislil. Vse to na tako odročni lokaciji ...

Peter Osterveršnik

foto: osebni arhiv

Sol in Koper:

VOLITI ALI NE VOLITI

biba.koper@gmail.com

Ker je (ko tole pišem) september, je na Koprskem vroče samo zaradi bližajočih se volitev. Prav pred kratkim sta me kar dve naši bralki povprašali, zakaj v Kraljih nikdar ne pišemo o teh temah. Odgovorila sem jima, da s časopisom sodelujem že dobrih sedem let in da je za nas pomembno predvsem to, da časopis ne vsebuje reklamnih sporočil in da poleg tega ni nikdar politično opredeljen in/ali obremenjen. Ko sem jima zadevo predstavila, sta mi dali prav in na koncu ugotovili tudi to, da sta pri časopisu (pa čeprav) nezavedno cenili ravno to. Nasmejana sem se poslovila in bila vesela, da se ljudje vsaj načeloma strinjajo s »kraljevsko politiko«. Da pa ne bo pomote; vsi sodelujoči pri časopisu imamo svoja prepričanja in se vsaj ideološko nagibamo na določeno stran politike. V veliko primerih je to predvsem zaradi drugačnih videnj in pogledov na svet, ali pač izbor po principu manjšega zla, pa vendar. Sama gledam na politiko z zelo kritičnimi očmi, saj se mi zdi kot prisilni jopič. Živiš in bivaš, a drugi odločajo, koliko in kdaj ti bodo zrahljali pasove, ki te včasih stiskajo do krvi. Pisarila bi lahko o nepravica, skorumpiranosti, podkupljivosti, nepreglednosti, nepoštenosti in še mnogih besedah na »-sti« a vse zaman ... Vse je že povedano, vse je že nekje zapisano. Moja filozofija življenja je tako ali tako povsem neka svoja. Veliko berem o anarhiji, njeni zgodovini. Stara sem malce nad štirideset in sem besedo anarhija vedno povezovala s stanjem brez reda, brez organiziranosti, z neurejenostjo. Nisem poznala zgodovine in začetkov, ki so bili pravzaprav borba za delavca in njegove pravice. Poslušam ogromno predavanj na temo NWO (New World Order – nova svetovna ureditev), ki je v osnovi logična in nekako neizbežna. Zrno soli je potrebno povsod, saj smo ljudje nagnjeni k pretiravanju in dobra podlaga za resnično stanje kaj hitro preraste v razne teorije zarot. Kakor koli obračamo, zadeva je dejansko neizbežna – korenina vsega zla je denar! Zato ga verjetno tako zelo sovražim. Sprejemam ga kot plačilno sredstvo, ki mi je pač vsiljeno. Zavedam se, da ga za golo preživetje in osnovne stvari pač potrebujem. Nisem neumna ali nestvarna. Pa vendar od nekdaj vem tudi, da nimam nikakršne in niti najmanjše želje, da bi vozila največji in najglasnejši avto v ulici (kljub dejstvu, da imam rada motorne športe), da bi imela največjo in najvišjo hišo v soseski, da bi nosila diamante, obleke po zadnji modi in bila oh in sploh bogata. Ravno pred dnevi smo se v dnevnem centru pogovarjali o morebitnem zadetku na loteriji. Menda je trenutno v igri rekordni dobiček (če se prav spomnim, 46 M €). Takoj sem dejala, da veliko raje vidim, da zadenem jaz in še 45 drugih vsak po en milijon, pa čeprav mi niti slučajno ni jasno, kaj bi počela s toliko denarja. Veliko bolj umirjena bi bila ob zadetku 300 tisoč, ko bi natanko vedela, da gre polovica za nakup stanovanja in druga polovica v štunf. Že samo ob pogovoru o tem barvnem papirčku se je nekaterim sogovornikom kar mešalo. Od leta 1760, ko se je družina Rothschild odločila za bančništvo in izdajstvo v imenu denarja, se je pravzaprav začel konec. Počasi, a zagotovo drvim skozi prekomerno in nepotrebno potrošništvo naravnost v nič. V imenu dobička ljudje spregledamo marsikaj. Vendar je nadvse pomembno, da obdržimo neke vrednote, pa četudi smo mnenja, da s svojim početjem ne bomo spremenili ničesar. Nekje se bo poznalo! Zamah metuljevih kril na enem koncu sveta lahko sproži tornado na drugem. Ker imam rada tehnologijo (računalništvo, telefonija ...), ne morem mimo dejstva, da so izdelki z »odgriznjanim jabolkom« tako lepi na pogled kot tudi

foto: Žigažaga

kvalitetni. A ko sem na internetu zasledila poročilo poročevalke pod krinko, ki je snemala tovarno na Kitajskem, kjer sestavljajo elektronske aparate omenjenega podjetja, in ko sem videla osemletne fantke delati v nemogočih pogojih (osemletniki ne bi smeli delati niti v idealnih pogojih!) dvanajst ur na dan, za skledo riža in 3 dolarje na mesec, je moje oboževano jabolko izgubilo sijaj in postalo podobno strupenemu jabolku iz bajke. Isti trenutek sem se zaobljubila, da nikdar ne bom kupila njihovega izdelka. Vem, rekli boste, kaj njih briga, saj zaradi tega ne bodo oškodovani. Že, že. Pa vendar, če bi nas bilo več ... V množici je moč. Še vedno me popolnoma pretrese dejstvo o tem, kaj vse se dogaja po svetu, pa ljudje kljub vedenju ne naredimo ničesar. Zakaj je temu tako? Je res lažje biti ovčica v ogromni čredi? Meni položaj v volneni pullover oblečene in malce neumne živali ne odgovarja, pa vendar ne vem, kaj in kje bi začela spreminjati. Domnevam, da se tako počuti velika večina ljudi. Ne moremo biti vsi Malala Yousafzai, Aung San Su Či, Benazir Bhutto, Gigi Ibrahim in še mnogi, ki se po svetu borijo za človekove pravice in se pri tem ne ozirajo na lastno usodo in posledice. Te so, vsaj pri naštetih, zaporne in to brez sodnih postopkov. Občutek nemoči in tisti večni »saj ne morem ničesar spremeniti ...« počasi prav najedata. Prihajajoče volitve so lep dokaz tega. Na našem koncu, torej v slovenski Istri ali Istri pod Slovenci, bi lahko občutek deja vuja rezali z nožem. Mestna občina Koper premore dva županska kandidata – eden je vsem dobro znan, drug pa niti ne. Povrh vsega je še ženskega spola. Že samo zaradi tega podatka nastane precejšna zmeda. Kljub revolucionarni generaciji X in *milenijevcem* ostaja veliko stvari precej staromodnih in nazadnjaških. Ena takih je zagotovo: »Kaj ima pa baba počet v politiki?« Ko poslušam mimoidoče ali tiste, ki o politiki razpravljajo ob vrčku piva na terasi kava bara, taisti stavek slišim vse prevečkrat. Kam torej? Kako torej? Politika sama po sebi spodbudi pri človeku temeljna vprašanja. Že zato, ker ima tako usoden vpliv na življenje posameznikov. Zato pojdite na volitve! Oddajte svoj glas! Morate verjeti, da vsak glas šteje. Ne vidim smisla v tem, da se vsemu temu izognete, potem pa se pritožujete nad stanjem in izbranci, ki vam krojijo življenje. Če bi se že bralci najboljšega časopisa (ki je pred vami) skupaj odločili, da bomo odšli na volitve, bi bil vpliv velikanski. Nikar ne obupujmo – na to računajo! Področje sociale, zdravstva in starostniki (pokojnine) so za politike venomer trd oreh. Brez našega vpliva bo situacija na teh področjih vedno slabša in priznavali nam bodo vedno manj pravic. Peti oktober je pravi dan!

Vaša Biba

DODATKI IZ STOTKE

GLEDE NA TO, DA ZARADI PROSTORSKE STISKE V 100. ŠTEVILKI NISMO IMELI MOŽNOSTI OBJAVITI VSEH PRISPEVKOV, JIH NEKAJ OBJAVLJAMO V 101. ŠTEVILKI.

foto: Aleksander Petric

018
KRALJI
ULICE

STOTKA S KRALJI ULICE

STO LET SAMOTE SE JE PRELILLO
PO CESTAH, PARKIH,
ŽELEZNIŠKIH VAGONIH, PO KLETEH.
V SVOJIH ZGODBAH SPREGOVORILLO
O ŽALOSTI IN RADOSTIH ŽIVLJENJA NA BREZPOTJU,
O TAVANJU BREZDOMCEV, VSEM NA OČEH.

MED TISOČERIMI DEŽEVNIMI SOLZAMI
SO KAPLJICE SMEHA, KLETVIC IN TEŽKIH BESED,
SO OBJEMI PRIJATELJEV, KI SO SVETLOBA, MOČ IN VERA,
JE SKRIVNO UPANJE, DA VES SVET LE NI PREKLET.

STO RDEČIH NAGELJNOV JE ZACVETILO,
MORJE TOPLIH MISLI IN ŽELJA,
PRAZNUJTE KRALJI ULICE VESELO,
ČEPRAV NIKJER, STE VSEPOVSOD DOMA.

ZA VSAKOGAR IZMED VAS EN RDEČI CVET,
PA ŠE VEJICA DIŠEČEGA ROŽMARINA.
NAJ SE URESNIČI MOJA SKRITA ŽELJA:
NAJ BO VSAK JUTRIŠNJI DAN BREZ KAPLJICE PELINA!

SONCE SE VOZI V ZLATI KOČIJI,
STO RDEČIH NAGELJNOV KOT KRI ŽARI,
TISOČ ŽELJA ZA LJUBEZEN IN SREČO,
ZA TOPLA JUTRA IN MILE NOČI VSE ŽIVE DNI.

KATARINA KALABA

Zahvaljevati se,
a ne odnehati.
Hvaliti otroka v sebi,
vedno ga obdati z
Ljubeznijo Modrosti.
Lahko s svetlobo odeti,
lahko poleteti,
a modro v objem vzeti.

Iva Tisa

MOJE BLODNJE SO MOJ STIL.

ČRTOMIR CLONSKY

OB 100. ŠTEVILKI

Nekega dne sem stala pred trgovino in za 1 evro kupila tale naš časopis. Prelistala sem ga in prebrala, ob čemer sem hitro ugotovila, da so teme lahke in življenjske. Na drugi strani sem našla naslov in kontakt glavne urednice Mirjam Gostinčar. Povprašala sem jo, če bi lahko morda kdaj kaj napisala za to zanimivo revijo. Seveda je bila zelo prijazna in me je povabila k sodelovanju. Za Kralje ulice zdaj pišem že 3 leta. Vsak članek mi pomeni navdih, obenem pa tudi ventil, saj ponavadi pišem o tem, kar me muči. Predstavlja mi svobodo govora in zato sem vesela vsakič, ko dobim svež izvod in ga prelistam. Zaiskrijo se mi oči, če je objavljen moj članek, vedoč, da bodo

ljudje ta mesec to prebirali. Na kakšnega izmed mojih člankov je bilo veliko odziva in seveda tudi komentarjev. Včasih je težko, saj se moram prilagajati temu, da so teme socialne. Včasih me zanese tudi v politične vode, a ker vem, da to ni rdeča nit revije, takoj prilagodim svojo zgodbo, da nekako ustreza konceptu. Med drugim me pri tem sodelovanju podpirajo tudi moji domači. Poleg tega pa je to prostovoljno delo, ki ga z veseljem opravljam. Kraljem ulice ob 100. številki čestitam in si obenem želim, da bi skupaj sodelovali še dolga leta.

Vaša kolumnistka Maja Klemenčič

foto: osebni arhiv

019
KRALJI
ULICE

101.

Pred vami je 101. številka uličnega časopisa Kralji ulice. Prejšnji mesec je izšla jubilejna stota številka našega mesečnika in morda se vam to ne zdi omembe vreden dosežek, vendar za nas to vsekakor je. Sto mesecev zapored vas je ogovarjala ulica. V marsičem nevidnim članom družbe je bil dan glas, groba resnica brez olupšav, brez populističnih public in komercialnih vložkov. Ob nevsakdanjem prerezu slovenske družbe smo ostali apolarni, nad nivojem demagoške mastrubacije in nedovzetni za medijske manipulacije. Mnogo življenj vam je razgaljenih ležalo na dlani. Zavedamo se, da je za marsikoga izpostavljanje osebnosti emocionalno vsekakor težko prebavljiva snov. V uredništvu si glede tega ne delamo utvar, v slovenski komercialni medijski industriji imamo nezanemarljiv delež bralcev in v prihodnje se naša politika bistveno vseeno ne bo spremenila. Občevalni jezik mainstreamovskih tiskanih medijev je namreč preprost in sestavljen vedno po enakem kopitu. Če bi želeli v našem medijskem prostoru zbuditi večje zanimanje, se bi morali podrediti našim tržnim razmeram, večinoma torej lahkim temam, begu možganov, s katerim se bralci kratkočasijo in zabavajo. Pri nas kvantiteta ne izpodriva kvalitete, prva je odvisna od druge in obratno. Časopis nastaja spontano izpod peres neprofesionalnih piscev, v večji meri brezdomcev in socialno ogroženih oseb. Marsikomu se zdi vsebina pretemna in s tem težko prebavljiva. V uredništvu na

to bistveno ne moremo vplivati, pa saj niti nočemo. To je časopis o brezdomstvu in ostalih sorodnih temah. Družbena likvidacija pisce navdihuje na svoj način, včasih so srečni, večinoma pač niso. To izlijejo na papir ter s tem ostajajo zvesti sebi. Tudi način distribucije časopisa je v domeni ulice. Zainteresirani ga lahko kupijo samo na cesti od registriranih prodajalcev za ceno enega evra. Naj vas opomnim, da prav vsi prodajo časopisa jemljejo kot službo, kar tudi je. Več ur dnevno v mrazu, dežju ali vročini na pošten način dvigujejo svoj mesečni proračun, nemalokrat so s strani potencialnih kupcev socialno diskreditirani. Marsikdo se sprašuje, zakaj ne objavljamo plačljivih reklam. Resda bi se naš mesečni proračun občutno dvignil, časopis bi morda zmogli izdajati celo v barvah. Odgovor je preprost. S to potezo bi izgubili predvsem iskrenost, ki je bistvo našega dela. Izgubili bi tudi marsikaterega emocionalno inteligentnega bralca in pridobili na tabloidnem nivoju medijskega habitata. Kmalu bi se začeli izgubljati v tiskanem resničnostnem šovu, polnem votlega potrošniškega blišča. Za primer bi lahko navedli nekatere radijske postaje, ki se dobesedno prostituirajo. Pred objavo plačane reklame nam brez sramu sporočijo: »Z vsebino reklame se pri radiu Temintem ne strinjamo.« V tem primeru sta možni samo dve poti; bodisi naročnika odsloviš ali pa kapital vzameš in si tiho. Zanima me, kako se počutijo naročniki, ko zaslišijo predgovor svoje

Ban

antireklame. Če povzamem, bomo tudi v prihodnje poskusili narediti kar največ iz tega, kar nam je na razpolago. Še naprej bomo ostali zvesti sebi, vam in ulici. Še naprej bomo kot nezvesti služabniki kapitala napajali svoj krog bralcev na (samo)svoj način. Naše glavno poslanstvo bo ostalo dvigovanje življenjskega standarda naših zvestih prodajalcev in ozaveščanje javnosti. Radi bi se zahvalili vsem kupcem in podpornikom našega uličnega časopisa ter se vam opravičili predvsem za morebitne nevšečnosti s strani neregistriranih prodajalcev, ki blatijo že tako nevhvaležno delo prodajalcev Kraljev ulice.

Jean Nikolić, član uredniškega odbora

foto: osebni arhiv

Gostujoči kolumnist:
Tomaž Z.

ULIČNO JAVNO OBČILO

020
KRALJI
ULICE

100. številka Kraljev ulice, časopisa, v katerem se kot gostujoči kolumnist zadnjih sedem let vsake toliko udeležujem, vsekakor zahteva nekaj samorefleksije. Odgovornost vseh, ki ga – pa čeprav samo vsake toliko – ustvarjamo, je vsekakor velika, saj je končni izdelek le predmet neposredne ulične prodaje. Direktne interakcije socialne izključenosti z mimoidočo in socialno pač bolje stoječo ulično javnostjo. Ne domišljam si, da je moja lastna vloga vedno zamujačočega gostujočega kolumnista za sam medijski projekt Kralji ulice kaj posebno usodnega. Toda kot novinarju po poklicu in formalni izobrazbi, ki je s FDV opravil na podlagi teoretične dileme, ali je avtonomija novinarstva v osnovi mit ali realnost, potem pa se v praksi izpopolnjeval predvsem na Radiu Študent v Ljubljani, mi je vendarle v čast sodelovati.

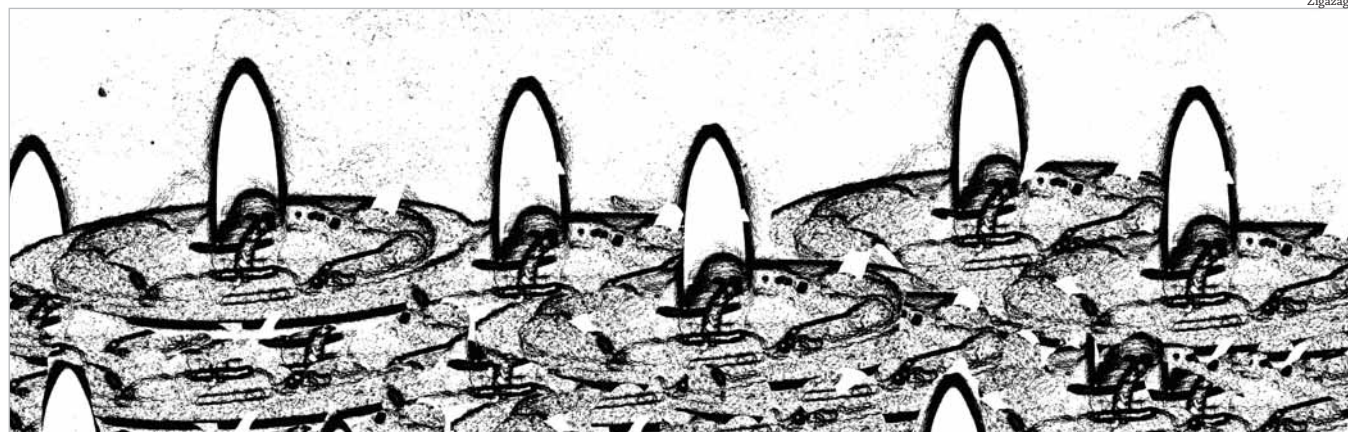
Časopis Kralji ulice v osnovi je socialno-integracijski medijski projekt. Toda še zdaleč ne zgolj za ulične kralje – sodelavce uredništva in prodajalce časopisa. Enako je to tudi za končne odjemalce oziroma bralce. Model cestne prodaje časopisa, ki je preživel tudi vzpon in bridki konec brezplačnega tiska, dostavljenega kar do domačega poštnega nabiralnika, vsekakor je korak nazaj k predvsem za tisk revolucionarnim časom. Še par desetletij nazaj so se na ulicah mest mimoidočim bralcem ponujali tudi drugi časopisi. Najdlje je z lastno mrežo uličnih prodajalcev tudi po osamosvojitvi vztrajala Mladina. Še nekaj desetletij nazaj pa so jo, tako kot denimo nekoč prav tako študentski Katedro in Tribuno, na ulicah bralcem prodajali kar člani uredništev. Toda to so bili časi, ko je študentski tisk ponujal pravzaprav drugod nedostopne, tako rekoč ekskluzivne vsebine.

V časih s(m)o namreč izključevali predvsem politično drugače misleče, medijev pa je bilo manj in so bili več ali manj vsi režimski. Pisalo in govorilo se je, ali pa se sploh ni, več ali manj o istih rečeh. Novinarji so bili družbeno politični delavci, brezdomstvo takrat pa je bilo bolj upravičeno tretjerazredna tema. Danes so mediji polni teh, onih in tretjih politično različno mislečih, brezdomstvo pa stalna rubrika črnih kronik časopisov, ki jih v vseh barvah in oblikah ponujajo na trafikah. Še naprej se piše in govori malodane iste reči. Novinar je za sicer vse manjšo plačo lahko vsak, mediji pa ostajajo več ali manj režimski. Ob diktatu politike se podreajo še diktatu

kapitala. Ob prej partijskih šefih in danes strankarskih veljakih na oblasti raje kaj obremenilnega za vsak slučaj ne zapišejo niti o direktorjih največjih oglaševalcev. Medijski biznis pri nas je politično nadzorovana subvencionirana dejavnost, socialno izključeni pa so iz javnega prostora in demokratične razprave izključeni sistemsko. Brezdomci v množičnem medijskem diskurzu nastopajo zgolj kot za javni red in mir moteči elementi ali žrtve.

Dileme sodobne potrošniške realnosti in vsak dan bolj družbeno razvrednotenega novinarskega poklica pa so večini ustvarjalcev vsebin Kraljev ulice tuje. Medijske konstrukcije realnosti uličnega javnega občila, ki ga zastopajo, ne narekujejo politika in kapital, pač pa gola življenjska izkušnja.

Revolucionarnost medijskega modela Kraljev ulice je v klasični marksistični tezi, da v zgodovini ne manjka dokazov, da za revolucioniranje komunikacijske sfere ni dovolj, da si revolucionarne množice prilastijo duhovne potence. Polastiti se morajo tudi tehničnih proizvodnih sil medijske produkcije, kajti dejanske osvoboditve ni mogoče izpeljati drugače kot v dejanskem svetu in z dejanskimi sredstvi. Tovarne delavcem, zemljo kmetom in javna občila ustvarjalcem njihovih vsebin! Toda ključni prispevek k večji demokratičnosti domačega medijskega prostora in današnja ekskluzivnost časopisnega projekta Kralji ulice ni zgolj v tem, da je za ustvarjalce in prodajalce časopisa opolnomočil socialno izključene in brezdomne osebe. V Kraljih ulice boste zaman iskali lažne moraliste in preroke. Drugod običajne senzacionalnosti in banalnosti so v njih redke. O socialni izključenosti, življenju na cesti, odvisnostih, nasilju in razpadu socialne države poročajo iz prve roke. Ne pribijajo na križ in ne obsojajo. Bralcu omogočajo vpogled v realnost življenjske stiske. Brezbrižnost mimoidočih. Nedelo pristojnih institucij in v njih za nedoločen delovni čas parkiranih birokratov. Državno represijo. Razočaranja in žalosti, a tudi veselje in srečo na socialnem dnu. V danes najnižji in najbolj socialno izključeni človeški kasti vsake samooklicano demokratične ureditve. Čeprav časopis brezdomcev o brezdomcih na slovenskih ulicah ni več noviteta, to ostaja njegov nabor tem in način njihove neposredne obravnave, v čemer je v slovenskem medijskem prostoru to osvobojeno ulično javno glasilo še naprej brez konkurence.

Žigažaga

foto: osebni arhiv

Pamflet:

**IMAM SVOJE MNENJE,
PA SE Z NJIM NE STRINJAM**

HUDIMAN V SPODNJEM DOLU

Danes se mi je vse zapletlo, šlo je vse narobe. Ko sem šel iz šole, mi je torba z zvezki padla v vodo, ni bilo mogoče brati, ko sem jo reševal iz vode. Nič, grem domov, oče je predsednik krajevne skupnosti in šef kmetijske zadruga, o, ti hudiman, sam peklenšček se me je lotil. Kaj naj naredim? Domov, le domov, me prešine. In grem k Mojci, ona bo že vedela, domov pojdi, vse se bo uredilo. Moker do kolen stopam do doma, sam peklenšček je prišel v vas, se mi zdi, pred vrati doma pa, glej hudiča, na zadnjih tačkah bel in črn muc. Stopim do župnika, rabim eksorcista, pa pride kuharica in pove, da je pojedel joto in padel po stopnicah in si zlomil vrat, o, ti vrag, ti. Cel hudič je na vasi. Domov, domov, mi bežijo misli. Kaj bo rekel oče, ker imam mokro torbo, mati dela kosilo, ko potihem pridem skozi vrata domače hiše. Pa še kolega iz Kopra je tu, za mojim računalnikom, vidim kopje, rep in roge, smeji se mi izza vrat. Nič, grem do Mojce, ona bo že vedela. Reče mi, le naspi se in vse bo še dobro. Ura na zvoniku kaže že pet popoldan, napačno. O, ti peklenšček. In res, bel in črn muc sta se zgubila in neki vaški posebež leži na pokopališču malce nabrkljan. Doma mati pripravlja kosilo in se mi muza, oče me gleda izpod očal, grem spat v gornje nadstropje, pa je res petek 13. junija, me prešine, ta peklenšček.

Č. Clonsky

Danilo Šorli

Tanja San in Muzza:

KRALJICA IN KRALJICA

TANJA SAN

**POLOM.
NA NAJINEM NASLOVU.
DIVA.**

Davor Marovt

MUZZA

**POTEM VÉDENJE.
NIČ.
IN PRESENEČENJE.
ŠIVA.**

Kraljevi recenzor:

PANČ FESTIVAL, LJUBLJANSKI GRAD, 21. 8. 2014 OB 21.00

Res sem bila presenečena, da je stand up komedija tako uspela. Sama namreč ne hodim ravno pogosto na tovrstne prireditve. Kljub temu bi rada pohvalila Janeza Trontlja, ki je poleg nastopa in komentiranja tudi slikovno podkrepil svoj nastop, imel je video projekcijo. Poleg njega sta me navdušila tudi Jernej Celec in Ana Marija Mitič.

Stefan Šumanac - Šumi, kot prvi stand up komik, me ni preveč pritegnil, Škot Geoff Boyz pa mi je bil manj razumljiv, a vseeno smešen. Le njegovo pačenje, ki se mi je zdelo nekoliko pretirano, mi ni bilo najbolj všeč. Povezovalac Andrej Težak - Tešky je dobro opravil svojo nalogo. Na samem začetku so organizirali »ogrevalno igrico« za nas gledalce, ki se mi je zdel »luščna«, za povrh pa so se izkazali tudi sponzorji.

Teme so bile zastavljene večplastno, nanašale so se na politiko, družinske odnose, kot tudi na rekreacijo - fitnes, center za zdravje, pa stigmatizirane manjšine - čefurje. Stand up komiki so obdelali še reklame, TV kanale, letala, počitnice, računalnike in podobno.

Mislim, da smo se tudi gledalci izkazali, tako da so morali biti tudi nastopajoči zadovoljni ob taki publiki. Mi pa smo očitno neizmerno uživali ob njihovih nastopih. Panč festival je bil na dvorišču

foto: osebni arhiv

Ljubljanskega gradu organiziran že sedmič, upam pa, da si bomo tudi naslednje leto lahko ogledali nastope dobrih komikov.

Barbara Jozelj

VETER NOROSTI, SLOVENSKO MLADINSKO GLEDALIŠČE

Ameriški koreograf, režiser in plesalec Mark Tompkins, ki sicer deluje v Franciji, tokrat prvič sodeluje s Slovenskim mladinskim gledališčem. Ustvaril je predstavo, ki se dotika slovenske ljudske in pesniške tradicije – na začetku vključuje kurenta ter tradicionalne ameriške žanre. Govori o smrti, rojstvu, klišejih, o rasistično in seksistično poznani ameriški družbi, v kateri se še vedno najdejo zapostavljene ženske, otroci, črnci, drugi revni priseljenci, ljudje z roba družbe. Kostumografija večkrat sovпада s scenografijo, se v njo kar »prelevi« in to me je navdušilo. Sploh je treba pohvaliti tudi masko. Vsi igralci so odlično opravili svoje delo, tako v kombinaciji s petjem kot recitacijo, igro in plesom. Režiser nas je pustil razmišljati, kajpak vsakega po svoje, v nepovezani celoti »back stage musicala«. Posamezni deli so izvrstni, vendar celota ni linearna. Gotovo vsak najde še druge sporočilne note, a glavne ideje, ki bi se vlekle skozi vso predstavo, tu ni. Kar pa še ne pomeni, da predstava ni vredna ogleda. Vseeno gre za presenetljivo narejen

foto: Peter Uhan

muzikal, ki je vsekakor vreden ogleda.

Barbara Jozelj

LJ - LI, TEATER ODPISANI - MC LITJA

No, pa se pejmo. Teater in MC smo se združili v nevidno gledališče, da pretipamo, kakšni smo Slovenci. Smo dobri? Sprejemljivi? Ljubeznivi? No, morda le nekateri.

Tako smo se skupina »umetnikov« spravili posneti skriti film nevidnega gledališča. Šli smo v BTC in pred Intersparom poklanjali mimoidočim knjige in čaje – ni šlo. Potem smo se premaknili v Litijo in tudi tam pred Sparom poklanjali jabolka in pomaranče – ni šlo. Le zakaj? Ko sem poklanjal vse to, sem se počutil prav ogabno. Kot rabelj. Hotel sem vse te ljudi začeti spraševati, če je bolje, da jih ubijem, kot da jim nekaj poklanjam. Ljudje so vseeno še kaj sprejeli (tako nečimrno) in potem poklonjeno puščali na parkingu – kot da bi bil v tem našem sadju ali knjigah antraks.

Po snemanju teh scen smo se v Litiji odločili še za en šok – šel sem »krasti« v trgovino. Ko smo pred snemanjem o tem

seznanili poslovdjo, je le-ta zamahnila z roko, češ saj se to vsak dan dogaja. V redu.

Akcija! Ena od igralk je v trgovini zame naročila sendvič, ki sem ga začel jesti, preden sva prišla do blagajne. Druga igralka (v vlogi slučajne nakupovalke) pa se je spravila name, češ kaj počnem in zakaj da kradem. Zanimivo, da so kupci kar začudeno gledali, kaj se dogaja. Po desetih minutah je prišla poslovdkinja in nas prosila, naj nehamo s tem svojim šovom, češ da so jo štiri stranke opozorile, naj pokliče policijo. Končno! Naloga je bila pozitivno opravljena.

In nauk te zgodbe? Ne poklanjaj mi in ne kradi, ker je vse to očitno kaznivo dejanje. Seveda pa kakor za koga.

Taubi

KINO POD ZVEZDAMI 2014

NEBRASKA, 5. 8. 2014, 21.30, KINODVOR

Bruce Dern v vlogi trmastega alkoholika, ki uspešno skriva čustva, svojemu sinu in ženi povzroči nemalo preglavic, ko na vsak način hoče prevzeti dvomljivo nagrado v skupnem znesku milijon dolarjev, zaradi katere bi moral odpotovati v 1.200 km oddaljeno Nebraska. Drugi sin Ross ga pri tem nikakor ne podpira. Starčeva želja je za ta denar kupiti poltovornjak in kompresor, ki mu ga je dolžan njegov prijatelj Ed izpred 40 let. Ko po mnogih dogodivščinah, ki se odvijajo že doma, sin David le odpelje očeta na pot, se med drugim ustavita v očetovem rojstnem kraju, obiščeta njegovega brata in svakinjo. Tam se ob novici, da naj bi bil Bruce srečni dobitnik, pojavi polno mrhovinarjev s strani sorodnikov. Najbolj zagret je že omenjeni prijatelj izpred 40 let, Ed, vsi pa, ko izvedo, da bo njihov sorodnik ali prijatelj postal »milijonar«, želijo del njegovega izkupička. Tem bolj jim David razlaga, da oče ni in ne bo nič zadel, tem bolj verjamejo v nasprotno. Oba celo pretepejo ter jima vzamejo »pismo«, s katerim naj bi se dokopala do milijona dolarjev. Ko naposled le spoznajo, da gre za potegavščino, se začnejo iz obeh skrajno norčevati. Vendar pa starček ne odneha; na tej svoji poti pristane celo v bolnišnici, od koder seveda uide, in sinu ne preostane drugega, kot da ga odpelje v Nebraska. Tam se zgodba sklene z neizžrebanim zadetkom, v zameno za to dobi tolažilno nagrado – čepico z napisom »dobitnik nagrade«. Ko sin izve, da je oče želel tudi njima, svojima sinovoma (v teh letih se je od njiju popolnoma odtujil), pustiti nekaj denarja, in ker sam meni, da ga ne potrebujeta, mu kupi poltovornjak in kompresor. V rojstnem kraju starcu skozi neprometno ulico dovoli voziti poltovornjak, da ga vsi vidijo, vključno z Edom in ostalimi, in na ta način postane moralni

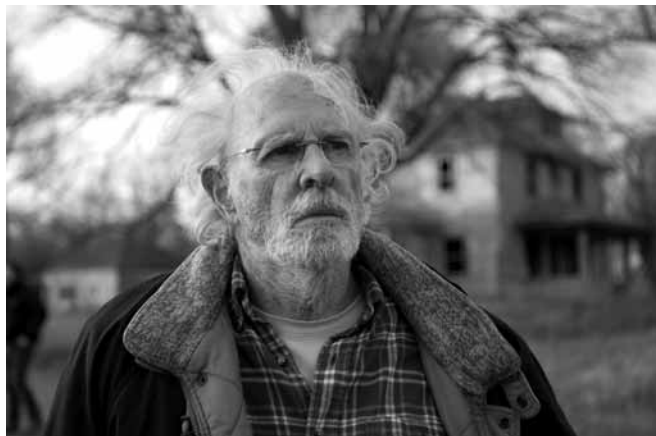

foto: arhiv Kina pod zvezdami

zmagovalc. Film je posnet v črno-beli tehniki, ki še bolj poudari mračnost in starčevu naveličanost, ima dobre dialoge in lepo opisuje izgubljeno družbo ter kako v njej poteka življenje v starejši dobi. Starčeva žena (zaščitniška in obenem oblastna), grenko humorno, kar velja tudi za cel film, odlično odigra svojo vlogo. Bruce Dern je bil za to vlogo nominiran za oskarja ter je v Cannesu prejel nagrado za glavno moško vlogo. Film ti da misliti o tem, kako življenje poteka na stara leta, še sploh, če si človek, ki verjame, kar ti rečejo ali napišejo. David je, denimo, očeta razumel in ga pustil sanjati, na koncu pa mu je tudi uresničil sanje. Lep film, ki je vsekakor vreden ogleda.

Barbara Jozelj

ČAROVNIJA V MESEČINI, 8. 8. 2014, LJ. GRAD

Igralec Colin Firth v filmu odigra Angleža, odrskega iluzionista, preoblečenega v Kitajca, ki se v svojem poslu tudi predstavlja s kitajskim imenom. Njegov prijatelj odkrije spiritualistko – jasnovidko, ki se pogovarja celo z umrlimi in v življenju uporablja telepatijo. Zato se namesto na planirane počitnice z zaročenko, katerih cilj so Galapaški otoki, iluzionist odpravi na Azurno obalo, da bi razkrinkal »sleparko«. Vendar ga v nasprotju z načrti dekle počasi, ampak zanesljivo osvoji, ob čemer se tudi ona zaljubi vanj, vendar pa jo zavrne. V igri je namreč dobro situiran, a na moč »pocukran« zaročenec, ki jo nenehno obsipa z darili (oblekami) in ji ob tem namenja romantične osladnosti. Na kongresu iluzionist prizna svojo nemoč glede spiritualizma ter obenem s tem prizna veljavo tudi dekletu. Vmes ljubljena teta iz Provanse, ki tudi pozna omenjeno dekle, doživi prometno nesrečo. Iluzionist moli, da bi preživela, čeprav ne veruje v boga, v tem času ji stoji ob strani. Ko nastopi trenutek, ko naj bi se vrnil k zaročenki, ugotovi, da se je zaljubil v spiritualistko, ki je v osnovi zelo zabavno dekle. Zasnuje jo, ona pa ga zavrne. Vendar ne pozabimo na konec, ki je kajpada srečen. Iluzionist je sicer trd, zadržan, samovšečen, prepričan v svoj prav, večinoma pa verjame le v znanost oziroma tisto, kar vidi. Na koncu pa se vendarle začne spraševati o čustvih, duši in ljubezenskih tegobah. Spiritualistka je v nasprotju z njim mlado dekle, spontana, rada se zabava in ko ga z njegovim prijateljem grdo potegneta za

foto: arhiv Kina pod zvezdami

nos, ji je iskreno žal. Vendar je na nek način tudi ponosna na to, da ji je uspelo preslepiti tega samozaverovanca. Woody Allen je film režiral lahkotno in tekoče. Vsebina in film nasploh sicer nista zahtevna, pa vendar te ne pustita hladnega ob vprašanju, ali obstaja onostransko življenje. Ob prehodu vanj se zariše jasna meja med znanostjo in duhovnimi veščinami, telepatijo... Kaj torej premore naša duša in ali je po smrti še kaj? Ljubezenska vsebina, v kombinaciji s spiritualizmom, dober scenarij, veliko plesa ..., vse skupaj si lahko ogledate, če vas seveda tovrstna tematika zanima.

Barbara Jozelj

foto: osebni arhiv

Izza rešetk:

DOSMRTNA ZAPORNA KAZEN

024
KRALJI
ULICE

Po statističnih podatkih je danes v zaporih približno deset milijonov Zemljanov, ki predstavljajo veliko državno proračunsko breme. V Sloveniji je v tem trenutku zaprtih približno 1.500 oseb, od tega približno 15% odstotkov žensk, številka zaprtih pa je variabilna. Prestajanje kazni se giblje v razponu desetih let. Leta 2009 je bil pri nas uveljavljen nov Kazenski zakonik (KZ), ki določa dosmrtno zaporno kazen in ki jo je leto pozneje tožilstvo predlagalo za žensko storilko kaznivega dejanja. Novi Kazenski zakonik dosmrtne zaporne kazni ni določil le za najhujša kazniva dejanja, kot so hudodelstva zoper človečnost, kakor določa tudi rimski statut mednarodnega kazenskega sodišča, ampak tudi za več kaznivih dejanj, za katere je bila po starem zakoniku določena 30-letna zaporna kazen. Ta sprememba povzroča, da se kaznovalna politika zaostruje, na primer; če bo za kaznivo dejanje predvidena petletna kazen, bo sodnik v zgornji meji razpona izrekel sedemletno kazen. Vsekakor je uvedba dosmrtne kazni prvi pogoj pred uvedbo smrtne.

Z najbolj perečim problemom oziroma s stroški vzdrževanja zaprtih oseb se soočajo v ZDA, kjer je zaprt vsak stoti polnoletni prebivalec, kar je posledica strožje kazenske zakonodaje po 11. 9. 2001. ZDA imajo tudi dolgo tradicijo smrtne kazni. Nedavno smo v medijih lahko brali o zapletih pri usmrčitvi zapornika, ki je v mukah umiral 40 minut. Zapornik je bil obsojen na smrtno kazen zaradi ustrelitve ženske, ki jo je potem živo zakopal – in gledano z vidika pravice je le-tej bilo zadoščeno, z moralnega vidika in po zakonu vesti. A ne po državnih,

Davor Marovt

zakonodajnih in ustavnih pravicah. Razlog dolgotrajnega umiranja je bil v tem, da je zmanjkalo sredstev za usmrnitev s smrtonosno injekcijo. Podjetja, ki jih proizvajajo, se, razumljivo, zaradi protestov in nasilja, javnosti ne razkrijejo, zato tudi ni pojasnila, zakaj zmanjkuje kalijevega klorida, pentobarbitala itn. Vsekakor glede na podano stanje in pričujoča dejstva, ki jih ameriška politika (po vsem svetu) izvaja, lahko odgovorimo z znamenito izjavo K. G. Junga – da zdravi ne mučijo ljudi, pač pa mučeni postanejo mučitelji ...

Gostujoča kolumnistka Zuzanna G. Kraskova

IGORJU V POZDRAV

Končno so minili majski prazniki. V zaporu vsak praznik, vsak rojstni dan, vsako novo leto doživljam drastično drugače kot zunaj na prostosti. Še vedno sem v izolaciji, sedim na okenski polici, poslušam glasbo in gledam nekam daleč proti obzorju. To enolično idilo prekine odklepanje vrat; ironično, da že sam zvok odklepanja v človeku sproži pravo malo evforijo. Vrata se odklenejo in uniforma na drugi strani skuša za hrbet skriti veliko rjavo kuverto. Sledi vprašanje, kdo je pošiljatelj, in ker se ne morem pohvaliti, da sem s pošto zasut, povem, da so verjetno Kralji. Ponudim se, da pred njim odprem kuverto, in ko uniforma ugotovi, da v njej ni nobene žage ali mobilnega telefona, da so notri resnično novi izvodi revij, kar malce razočarano zaloputne vrata. Uležem se na posteljo in začnem listati revijo. Imam neko deformacijo, da praktično vse začnem brati od zadaj naprej – razen knjig, seveda. Čas počasi teče, medtem ko berem resnično vse po vrsti. Prilezem do sredine, kjer me čaka članek o sožitju in medsebojnem pozitivnem vplivu človek-žival. Zaporniki in živali. Živali in zaporniki. Igra besed. In ko smo že pri tem; ni vsak zapornik žival, je pa kar nekaj živali, ki delijo usodo z zaporniki. Ideja ni nova, v tujini je že preverjena in marsikje jo s precej uspeha izvajajo. Seveda sem kaj kmalu spet pri mariborskih zaporih, kjer je večina zapornikov le številka, le del statistike in jim nima smisla posvetiti niti minute časa. Vendar izjeme potrjujejo pravilo in tudi tu je nekaj časa svetila ena izjema. Nekoč je bil paznik, ki je sčasoma opazil, da je večina zapornikov zgolj skupek ljudi, ki so v življenju sprejeli par napačnih odločitev in so bili zaradi tega obsojeni na zaporne kazni. Opazil je, kako nemočni so obsojenci, uvidel je, kakšne ignorance smo deležni, in se odločil, da

bo pazniško službo zamenjal za službo vzgojnega in vsaj poskusil pomagati ali spremeniti kako malenkost. Od dne, ko je nastopil službo kot nosilec primera, so se dejansko začele dogajati spremembe. Zapornikov ni tretiral kot celoto, kot dno človeštva, temveč se je vsakemu posvetil osebno, kolikor mu je pač dopuščal čas. Ker pa ima vsak svoj okus, bom opisal samo, kako sem sam dojel njegov pristop. Obsojence, ki so imeli možnost izhoda, je peljal na nogometno tekmo, na mariborski sejem in ja, tudi do zavetišča za živali. Vse je minilo brez enega samega incidenta. Tudi mene je podpiral pri premagovanju odvisnosti, sprejel me je kot sočloveka, potem pa ga je, meni povsem nerazumno, spodrezala in pokosila t. i. »strokovna skupina«, torej ljudje, ki nimajo čisto nobenega stika z obsojenci, tem stikom se praktično celo izogibajo. Ti so v njegovem delu videli nekaj, kar je spodkopavalo njihovo avtoriteto. Manj kot po letu dni se je na žalost mnogih obsojencev moral posloviti. Mi pa smo spet postali številke, prepuščeni na milost in nemilost malim bogovom mariborskega Olimpa. Še dandanes se sprašujem in še dandanes mi marsikaj ni jasno. So stvari, ki jih resnično ne želim razumeti, ker bi vame najverjetneje trčile kot cunami neumnosti. Zlasti temu bi se v najširšem loku želel izogniti. Počasi se približuje ura, ko nas, pet, šest prebivalcev izolacije, tistih »najbolj zajebranih in neprilagodljivih« odpeljejo na sprehod. Komaj čakam, da zaslišim škrtanje v ključavnici in se prepustim soncu. Počasi bom zaključil s pisanjem. In še pozdrav, Igor, hvala za vse, kar si prinesel v ta zapor, in veliko sreče in uspeha na novem delovnem mestu.

Pozdrav od Davida O.

»Eho« iz totega konca:

Boštjan Cvetič

ZGODBA IZ KARITASOVE AMBULANTE - SVETOVNI DAN BREZDOMSTVA

1. PRAVA VRATA

Franci je moje ime, za prijatelje Franca, Franca Vratar. Vratar, tako me vsi kličejo že od rane mladosti, od mojih »podvigov«, po tem me vsi poznajo, na to ime najbolj reagiram.

Hmm, moja zgodba. Dolga je kot jara kača in zavita tudi, na kvadrat! Zaupam vam jo v par besedah, naj vam bo, ker ste glih Vi ... Le kje začeti!? Na koncu, tako bo najbolje.

Torej, sem eden izmed številnih brezposelnih državljanov in hkrati krajanov mesta Maribor, prijavljen ali »zaposlen« na največji še delujoči firmi v Mariboru, kot ji radi rečemo, borzi. Borzi dela! Stanujem v podnajemniškem stanovanju, plačujem dobrih 130 EUR na mesec, nimam še glih pogodbe, da bi dobil še tisto subvencijo ali kako se ji že reče, ampak bo, tudi to bo, samo da mine ta varščina in tisti rok, da bo lastnik imel zaupanje do mene. Imam pa porihtano osebno na naslovu Karitas, tudi zdravstveno, imam osebnega zdravnika, konkretno zdravnico. Prehranjujem se vsak dan v Karitasovi ljudski kuhinji, sem prejemnik socialke in diham ter živim. To je glavno! Ni lahko, ampak kot rečejo naši južni brati, od koder tudi izhajam po očetu, saj veste vojno lice: »Što te ne ubija, te ojača!« Znana zgodba pravzaprav za marsikaterega občana, moja ima vseeno še kar srečen konec ali drugače, se še držim nad vodo, bil pa sem že tako rekoč utopljenec, skorajda že brez pulza, še defibrilator bi bil v mojem primeru povsem brez moči, a potrkal sem na prava vrata ... Veste, v življenju je mnogo vrat, pravzaprav je vse odvisno od vrat, tega se kar premalo zavedamo, saj veste, ona vrata v prvem

nadstropju, soba 113, pa ona še višje v oni sivi zgradbi pri nogometnem stadionu, te sive so najbolj neugodne in človeku neprijazne, joj, joj, iz svojih izkušenj povem. Včasih moram malo lagat, saj veste, cestna fakulteta, brez indeksa in diplome, sama praksa, ampak kakor koli, to o vratih, to pa iskreno povem! Kaj pa vrata 327, tretje nadstropje je to, da o kakšnih vratih, kjer nisem imel »ključa« in jih nisem mogel odklenit, raje ne govorim, zaklenjen sem bil noter, celo nekaj let! Od tu tudi moj nadimek Vratar, s ključi in ključavnicami sem bil namreč vedno spreten, a sem kdaj pa kdaj tudi kiksali in bil šlampast ... Hmm, pa koliko jih je še bilo bolj ali manj pomembnih vrat v mojem življenju, nešteto pravzaprav, kot verjamem pri vsakem vaščanu, občanu oz. državljanu, potrkas in čakaš, morda dostikrat obupaš in odnehaš, celo zbežiš, vseeno je to neka čudna odgovornost, posebna teža, kot stokilogramski kamen, kot da te privežejo in vržejo globoko v morje ...

A prišel sem v zadnjem času le na prava vrata, ta prava z veliko začetnico, tam v Karitasovi ambulanti se je to pripetilo, spet pri nogometnem stadionu, izhod v sili, nimaš kam, brez papirjev, cesta je naredila svoje, bolezen pritisne, če ne bi potrkal, če mi ne bi odprli in če mi ne bi pomagali, me ne bi bilo več tukaj, pljučnica in KOPB bi naredila svoje ... In tako so me sprejeli, porihtali in okopali, da sem se sploh spoznal v ogledalu, nato poglihali še zdravje, tista mlada dohtarca me je pregledala, pregledala, kot je treba, dobil sem zdravila in potem so se začela prava vrata odpirati, najprej prijava, potem osebna, pa socialka, dom in smo že na

koncu ali za mene na začetku, saj živim ... Hmm, in le na prava vrata sem moral potrkati ...

025
KRALJI
ULICE

2. SVETOVNI DAN BREZDOMSTVA - 10. 10. 2014

Brezdomci so in bodo, in že eden je eden preveč; to sta iztočnici, ki jih venomer znova in znova povem na vsakem srečanju, ki se dotika brezdomske problematike. Eden izmed mejnikov, ki pa še ni pridobil tistega mesta v naši družbi, ki mu pritiče, je tudi svetovni dan brezdomstva, ki se nam približuje, in sicer bo tudi letos desetega oktobra.

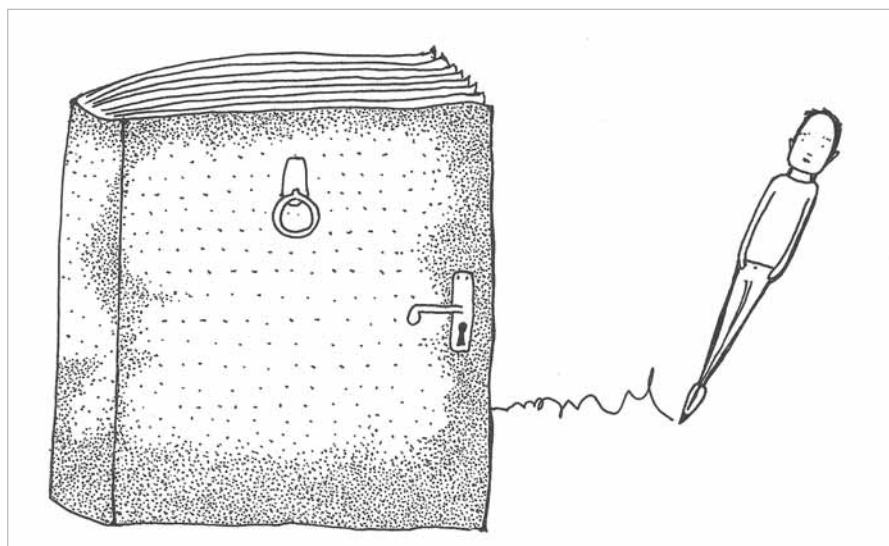
Zadeva se je začela v letu 2010 in se ji je polagoma priključilo oz. dogodek obeležilo več kot sto držav, pod sloganom »Locals act locally on a global day« oziroma »Lokalni/ domačini delujejo lokalno na globalni/ svetovni dan.«

Tudi v Sloveniji smo se letos odločili, da se bomo v kontekstu naše brezdomske mreže, torej širom po brezdomskih programih, zavetiščih, sprejemališčih, dnevnih centrih, etc., po svojih najboljših močeh in predvsem zmožnostih, ki so nam na razpolago, vključili v skupni projekt obeležitve tega dneva. Glavni namen dneva je prikazati javnosti potrebe, ki jih brezdomci imajo na lokalnih nivojih, da na ta način tudi lokalna družba dobi uvid ter ponudi kakšen odgovor oz. priložnost za sodelovanje ter hkrati za odziv in posledične spremembe na mnogokrat izredno zapletena brezdomska »vprašanja«.

Nekaj več najdete na:

<http://www.worldhomelessday.org/>

Boštjan Cvetič

Danijel Majič

PODPIRAM!

Kupka Karolina je o Romanu in časopisu povedala:

»Prihajam iz Litve, s prodajalci Kraljev in projektom nasploh pa sem se srečala v okviru svoje študijske prakse. Tik pred odhodom domov sem se odločila podpreti enega od prodajalcev, Romana, in se vživeti v občutek nakupa časopisa na cesti, v Litvi namreč nimamo ničesar podobnega.«

Prodajalec Roman Koštomaj je o sebi povedal:

»Sem Roman in prihajam iz Dobrne. Časopis Kralji ulice prodajam v Ljubljani zdaj že dobrega pol leta. Moja najbolj pogosta lokacija je Tivoli, kjer imam že veliko stalnih kupcev. S prodajo časopisa se da kar dobro zaslužiti.«

Pripravila Klavdija Krapež

foto: Zlpažaga

026
KRALJI
ULICE

SMS-KOMENTARNICA: 030 323 306

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRILI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 306. VABLJENI K SODELOVANJU!

01. 08.>> Hej, rada bi pohvalila Kralje ulice, ki mi vsakič priskočijo na pomoč. Že eno leto nazaj je bil to prijazni gospod, ki mi je pomagal plačati parkirnino pri železniški postaji. Danes pa se je našel N° 504 (Gregor Rotar - op. uredništva), ki si je vzel 10 min, da sva skupaj usposobila mojo aktivacijo za izposajo mestnega kolesa Bicikelj. Brez problema je s svojim telefonom poklical v klicni center in še ustavil mimoidočo, ki si je izposojala kolo, in jo prosil, če mi lahko razloži. Kapo dol, v takih primerih se zamislim in spomnim na pogovor: vsi smo ljudje, malokdo je človek. Z veseljem bom še naprej kupovala vašo revijo, saj vem, da mi bodo Kralji vsakič priskočili na pomoč :-). LP, Nela

03. 08.>> Živio! Ker nimam nikoli drobiža, pa tudi ne denarja pri sebi, nisem še nikoli kupila časopisa. Včeraj pa mi je prijazen gospod št. 27 v KP (Denis - op. uredništva) z malo popusta prodal avgustovski izvod. Danes sem ga prebrala in mi je všeč. Čutiš toplino in srčnost besed. Kapo dol za tako preproste, a globoke, čustvene članke. Naj jih bo še več. Srečno in vse dobro vam vsem želim. Iv

06. 08.>> Pozdravljeni, rada bi pohvalila prijaznega in vedno nasmejanega prodajalca št. 261 (Silvo Skrbinšek - op. uredništva) iz Maribora! Pohvale seveda veljajo tudi vašemu zanimivemu časopisu. Lepo poletje še naprej, Tatjana

07. 08.>> Časopis je odličen in vse pohvale vam in super prodajalcem. Morali bi ga prodajati tudi v Ljutomeru oz. okolici. Lep pozdrav, Ana

12. 08.>> Zakon članek Jurija Kunaverja v julijski št., upam, da bo še kej :-), Alina

14. 08.>> Pozdrav in pohvala avtorjem likovnih in literarnih prispevkov v avgustovski številki, še posebej pa prodajalcu 332 (žal vas nisem vprašala za ime) - (Stripi - op. uredništva) - profesionalen in zabaven.

15. 08.>> Pred dnevi sem tako kot vedno pri Merkatorju kupila časopis Kralji ulice. Prijazen prodajalec 261 (Silvo Skrbinšek - op. uredništva) mi je zaželel lep vikend. Njemu in vsem KU želim vse dobro. Helena

16. 08.>> Seos rečem vsem prodajalcem Kralji ulice. V Kopru - na tržnici sem kupil časopis od prodajalca št. 27 (Denis - op. uredništva). Všeč mi je bilo, ko sva se pogovarjala ostale življenjske stvari, ena od teh je derbi nogometa CE-MB. (to velja tudi za njegovega prijatelja, ne vem št. prodajalca). Bodita takšna še naprej, hvala. LP, Primož iz Celja. Pa srečo vsem prodajalcem Kraljev ulice.

17. 08.>> Lepo pozdravljeni! Letos svoj dopust z možem preživljava v Izoli. Včeraj sva šla v trgovino Hofer, tam naju je zelo prijazno pozdravil Denis in nama ponudil časopis Kralji ulice, z veseljem sva ga kupila. Denis je resnično prijazen in vljuden fant, ki si zasluži pohvale. Vse lepo, dobro, in veliko sreče želim njemu in vsem ostalim! Lp, Darja

24. 08.>> Kavica, tvoja cestna o sosedih je ena lepših, kar sem jih prebral v Kraljih... Lepo, Iztok

26. 08.>> Izredno lepo se mi je zdelo, ko sem kupila Kralje ulice in videla z roko napisano »Od Mirjam - 479: hvala za nakup, želim vam srečno varno vožnjo«. Večkrat sem videla prodajalce te revije, nisem vedela za kaj gre in siva barva me je odbijala. Prvikrat sem kupila revijo na železniški postaji v Ljubljani pred dvema letoma. Zdelo se mi je, da prodajalci delajo premalo reklame, saj ljudje ki hitijo mimo, sploh ne vedo čemu je namenjena prodaja tega časopisa. Meni je sestra povedala vse. Vse preberem včasih tudi trikrat. Hvala in pozdrave, Majda

30. 08.>> Pred prodajalno Hofer v Kopru deli dobro voljo s svojim širokim nasmehom prijazen fant Denis (št. prodajalca 27), ki dviga moralo tudi najbolj zagrenjenim. V vzgled vsem ljudem! Tamara iz Kopra

MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK

PROTESTI: ZAKON O DELU (V SRBIJI) - NE POTOPIMO BEOGRADA!

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave, predavanja

KAJ: Strokovno predavanje Čudež pri Kobaridu in Erwin Rommel, »Puščavski lisjak« – Aleksander Jankovič Potočnik
KJE: Knjižnica Prežihov Voranc, Tržaška cesta 47a
KDAJ: 7. 10. ob 18.00

KAJ: Strokovno predavanje Ne-kemične odvisnosti – Sanja Rozman
KJE: Knjižnica Grba, Cesta na Brdo 63
KDAJ: 14. 10. ob 18.00

KAJ: Depresija - bolezen ali potreba po umiku
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 1, dvorana
KDAJ: 15. 10. ob 19.00

KAJ: Predstavitev knjige Dvoživke umirajo dvakrat – Zoran Knežević
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 1, dvorana
KDAJ: 14. 10. ob 19.00

KAJ: Potopisno predavanje Tokio – Tomaž Hodžič
KJE: Knjižnica Jožeta Mazovca, Zaloška 61
KDAJ: 21. 10. ob 19.00

Literarni večeri, predstavitev knjig

KAJ: Literarni pogovorni večer Povej mi, kaj bereš, povem ti, kdo si – Miha Mazzini
KJE: Trubarjeva hiša literature, Stritarjeva 7
KDAJ: 2. 10. ob 19.00

J. Jurec

Razno

KAJ: Filmska projekcija Cikel ruskega filma: Zadnja pravljica Rite
KJE: Slovanska knjižnica, Einspielerjeva 1, dvorana
KDAJ: 3. 10. ob 19.00

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev!
Pišite nam na e-naslov:
urednistvo@kraljiulice.org

IN MEMORIAM - BRANE BITENC

Brane, se spomniš Medexa? Ria? Se spomniš tistih prvih časov, ko smo punkerji začeli bloditi naokoli? Ko si nosil tisti čudni rekle s sliko na hrbtu *saturday night fever*. Nikomur ni bilo jasno - le tebi. Se spomniš benda Berlinski zid, v katerega si položil svoj zidak? Se spomniš? Pa policije na tvojih vratih in umirjenosti na cesti, ki je nisi mogel skrivati na odru? Nikoli se nisi

zaustavil, tvoja pot je vodila le naprej. Brane, za vedno ostajaš med nami - se vidimo, ko pridemo tudi mi za teboj. For ever punk!

Taubi

foto: Jaka Prijatelj

IN MEMORIAM BARBARI JUVAN

Življenje je od samega rojstva dalje eno veliko potovanje, prepleteno z različnimi cestami in potmi. Nikoli se ne ve, kako dolgo bo trajalo to potovanje, niti koga boš srečal na teh poteh. Vsi, ki smo danes tu, smo nekje vmes srečali Barbaro, se z njo zblížali in postali morda le znanci ali pa bližnji prijatelji. Vsi pa smo ob njeni tragični smrti žalostni, saj smo z njo izgubili tudi delček sebe, ki smo ga v ta odnos vložili. Bila je prijazna in zaupljiva, želela je le svoje življenje s partnerjem in otrokom. Čeprav je imela na poti več ovir, je premagala prav vse, to pa ne uspe

ravno vsakemu. Ko je govorila o sinčku ali pokazala njegove fotografije, ga je vedno imenovala »moj sonček«. Človek bi rekel, da je imela končno vse, kar si je želela in za kar si je prizadevala. Potem pa se je vmešala kruta usoda in vzela njo. Čeprav je ni več med nami, je za njo ostal otroček, ki bo nekako nadaljeval tam, kjer je bila ona tako kruto ustavljena, pozabljena pa ne bo nikoli.

Damjana

foto: osebni arhiv

OGLASNA DESKA

Ena dva tri že zima nas lovi. Pridite k nam po jakne, čajnike in termoforje. Spotoma si ogledajte še ponudbo slik, tehnike, starin ter raznih malih drobnarij. Najdete nas na Poljanski cesti 14.

Lep pozdrav od Posredovalnice rabljenih predmetov Stara roba-nova raba

Rabite selitev stanovanja, pomoč pri nošnji pohištva, čiščenje ali praznjenje kleti, mogoče urejen vrt in okolico hiše? Opravljam tudi dela, vezana na žaganje dreves (imam svojo motorko) in adaptacijo stanovanja, štemanje... Pokličete me lahko kadarkoli, od ponedeljka do nedelje. Lp, Tadej Gsm: 051 730 890

Izvajamo selitve, praznjenje stanovanj, podstrešij, kleti ipd. Nudimo tudi pomoč na domu. Tel.: 070 488 779, Klavdija

Posredovalnica rabljenih predmetov v nedeljo, 19. 10. 2014 organizira tradicionalno dražbo rabljene roba. Obračun opoldne. Dobimo se o 12.00 pred Hišo športa, Breg 2, ob Ljubljani.

Potrebujem lahke sestavljive regale, omare ali predalnice, po možnosti na kolesih. Zastonj ali za simbolično ceno. Sem iz Ljubljane. Tel.: 031 269 405

Potrebujem prostor v velikosti kabineta, kamor bi dala v hrambo predvsem garderobo, npr. garažo, klet, vrtno uto... in sicer za simbolično ceno ali zastonj. Sem iz Ljubljane. Tel.: 031 269 405

Udeleženci glasbene delavnice in delavnice izdelovanja instrumentov iz recikliranih materialov so pod vodstvom mentorja Iztoka Korena izdali CD z naslovom Ulične žvrgoljivosti. Naročila zanj sprejemamo preko mejla: urednistvo@kraljiulice.org oziroma info@kraljiulice.org, CD pa je možno kupiti tudi pri naših prodajalcih. Cena znaša 2 €.

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsako sredo od 15h - 17h v Športni center Bežigrad (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Ponosno obveščamo kupce revije in vse morebitne interesente, da je izšla zbirka pesmi, aforizmov, šal, grafitov in nadglasov, imenovana Tlakovanke (po ceni 4 €). Sprejemamo naročila preko mejla urednistvo@kraljiulice.org oziroma info@kraljiulice.org, dostopna pa je tudi pri naših prodajalcih. Vabljeni k nakupu!

029
KRALJI
ULICE

LJUDSKA KUHNA - KOLAČKI Z MARMELADO

Sestavine (za 12 komadov):

- 100 g moko
- 50 g masla
- 50 g sladkorja
- 2 žlički pecilnega praška
- 1 vrečka vanilijevega sladkorja
- 2 jajci
- 1 dl mleka
- 12 žličk jagodne marmelade
- 6 jagod
- 12 papirnatih modelčkov za mafine

Priprava:

V posodi zmešamo moko, sladkor, pecilni prašek, zmehčano maslo in jajci. Med mešanjem z mešalnikom dodamo mleko, da postane masa rahlo tekoča.

Maso nadevamo v kovinski model za 12 mafinov. Pred tem vložimo papirnate modelčke za mafine. Namesto modelčkov lahko model tudi namažemo z maslom. Na vsak kolaček položimo čajno žličko marmelade in ne potiskamo v testo. Pečico ogrejemo na 180 stopinj in pečemo 20 minut, da kolački postanejo zlato rjave barve. Jagode prerežemo na pol in v vsak

foto: Tina Koren

kolaček potisnemo svojo polovico. Na koncu posujemo s sladkorjem v prahu. Dober tek!

Tina Koren

MAGIČNI LIK

pripravil: Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) Ime ustanoviteljice in prve urednice društva ter istoimenskega časopisa, ki se ukvarja s problemom brezdomstva, priimek je Razpotnik,
- (2) elan, zanos, vnema,
- (3) posebna skupina ljudi, ki so finančno dobro stoječi in se imajo za nekaj posebnega,
- (4) plakat, reklama (tudi za propagando predvolilne kampanje),
- (5) napad.

030
KRALJI
ULICE

	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
5					

Šale

Pri odvetniku

»Ali je res, da za vsako vprašanje zaračunate 100 EUR?«
»Seveda! Naslednje vprašanje!«

Helena Koren

Ali veste, katera ženska prenese največ alkohola?
Vsaka kelnarca med službenim časom.

Ciril Oman

SUDOKU

9			7			5		
7	4		2				3	
					5		1	9
		8				1	4	
	3		4		8			7
			5				9	
		4		6		2		1
3								
	9	6	8	5			7	

Aforizem

Škoda je umirati za neke ideale, namesto da bi v miru živeli zanje!

Gregor B. Hann

Danes je težko biti lopov. Ob taki konkurenci.

N2

Stopnjevanje

TEPEC,
IDIOT,
TELEVIZIJEC!

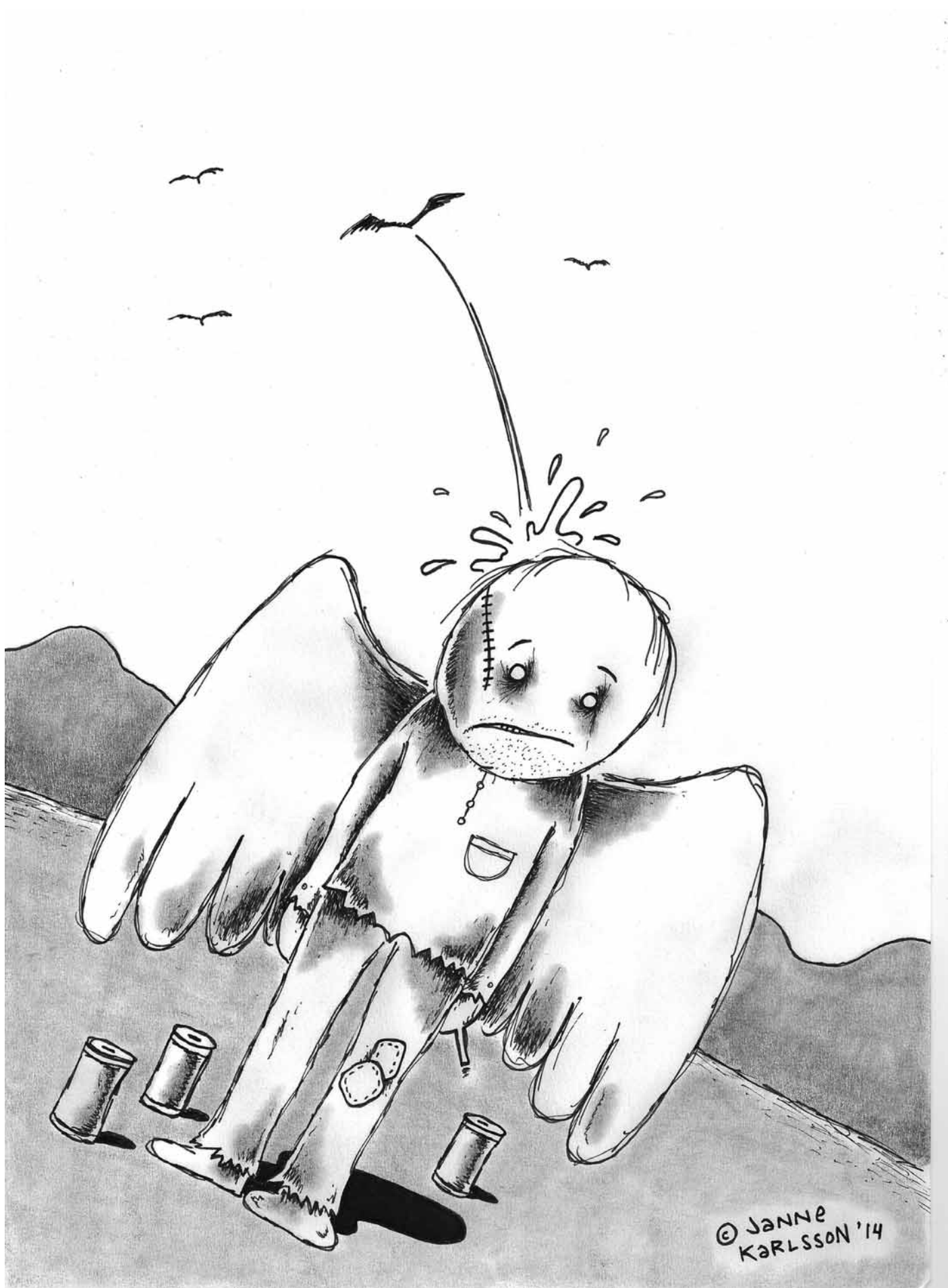
Jurij Kunaver

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, Tlakovanke (zbirka pesmi, aforizmov, šal, grafitov in nadglasov), stripovski zvezek Stripnik III, DVD-trojček, zgoščenko »Odpeti pesniki« - izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca, Srečka Kosovela in Nika Grafenauerja ter zgoščenko Ulični žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagraadne uganke, ki so: Tone Žagar iz Kamnika, Ivan Kos iz Gederovcev, Katjuša Gabrijelčič iz Izole, Tomaž Menart in Ema Dolenc iz Ljubljane.

ANGEL IZKLJUČENOSTI

GARGO IN GRETA

Stavek »De su pare?« je moj prepoznavni znak.

